

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

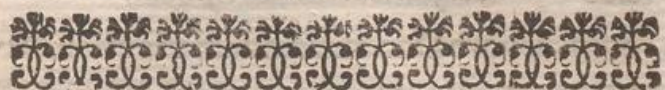
Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

September.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

CONSIDERATIONES
CHRISTIANÆ.

pro singulis Anni diebus.

S E P T E M B E R.

DIES I.

De Fervore in Cultu Divino.

I.

Majestas Domini, cui servi-
mus, tanta est, ut ma-
gnum sibi serviendi fervo-
rem, jure à nobis exigat.
Estote ferventes, inquit
Apostolus; nam Domi-

nus est, cui servitis. Quantiscun-
que conatibus contendatis, inquit sapiens, Deo
servire, eumque glorificare, minùs ta-
men semper præstabit, quàm ipse merea-
tur. Si magnitudo fervoris, quo Deo
servire tenemur, metienda est juxta ma-
jestatem Domini, cui servimus, quanto

*Glorifican-
tes Domi-
num, quan-
tiscun-
que
potueritis.
superuale-
bit enim ad-
huc.*

Eccli. 43.

32.

O 5

cum

September, cum fervore Deo serviendum? is enim magnus est in seipso, magnus nobiscum comparatus, magnus in sua natura, magnus in sua potentia, magnus in suis operibus, magnus in omnibus; atque excepto ipso, magnum nihil est.

Philip. 82.
v. 19.

Tu solus altissimus. Quidquid magnum dicitur, non est magnum in se, sed nobis comparatum: *magna videntur*, inquit Seneca, *non quia magna sunt, sed quia nos parvis sumus.* At, si cum Deo componantur, minora videntur, quàm nihilum. Itaque par est, ut Deo cum fervore serviamus, non quidem illo, qui ejusdem Majestati, & meritis ex æquo respondeat; hoc enim fieri non potest, sed, qui viribus nostris conveniat. Verùm, cheu! quid nos possumus? si omnes vires nostras exhaurierimus, Domine, verè & cum nostra confusione dicere possumus, *nos servos inutiles esse.* Et quid de nobis fiet, si id non facimus?

Luc. 17. 10.

II. Magnitudo humana habet aliquid, quod plerorumque hominum oculos perstringit, & fascinat. Magnatibus avidè sese addicunt; honori sibi ducunt, quòd eis subsint, ardentè ipsis serviunt, nil tantopere metuunt, quàm ipsis displicere, nil adeò optant, quàm ipsis placere, eorum propensiones prævertere student; omnia

omnia eorum iussa promptè, & ad amissim September.

exequuntur, omnia eorum iudicia communi consensu approbant, & admirantur, atque ipsos etiam defectus prædicant, omnia sua bona, quietem, sanitatem, voluptates, honores, conscientiam, salutem ipsis consecrant. Et quid denique sunt hi Magnates in seipsis spectati? sæpè non nisi iniustitia, nisi impietate magni sunt, ac pro in omnium hominum postremi iudicandi.

Quid verò sunt cum Deo comparati? Vermes terræ, nihilum, paulò meliùs, quàm alij ornatum. Istitis tamen omnia faciunt, huic nihilo omnia consecrant, istis cum stupendo fervore famulantur, & pro Deo nihil agunt, nec minimum commodum, nec minimam voluptatem consecrare ei volunt, & cum extrema negligentia serviunt. Nemo, mi Deus, præter te magnus est; nemo præter te dignus, cui ardentè serviatur; & tamen præter te nemo ferè est, cui obsequia præstare negligamus. In quantum hoc tibi cedit probrum, quantumque nobis erubescendi causam præbet!

III. Magnitudo obligationum, quas grandis iste Princeps nobis injungit, ut sibi serviamus, & magnitudo promissionum, quas ei fecimus, nos etiam obstringunt ad majori fervore eidem servendum.

September. dum. Omnibus hisce obligationibus satisfacere sine fervore non possumus. *Sancti eritis, quoniam ego sanctus sum.* Dicit *Matth. 5.* Dominus. *Perfecti estote, sicut Pater vester Cælestis,* inquit Christus: *amate Deum ex toto corde vestro:* quantæ obligationes? possumusne eas sine fervore implere, Christiani cum simus? mundo & nobis ipsis renun-
 48. tiare, Christum sequi, crucem nostram post ipsum bajulare, vias rectas ambulare, continuam nobis vim inferre, oculum nostrum eruere, si is nobis offensionis est causa, id est, ab hominibus nobis charissimis & utilissimis nos separare, inimicos nostros diligere, injurias crudelissimas condõare, Deo omnia posthabere, & citius omnia bona, honorem, & vitam amittere, quàm Deum graviter offendere, obstricti sumus. Hæc omnia officia ad eò Christianum obligant, ut ijs eximi neutiquam possit. An ijs satisfacere sine fervore, & quidem sine magno fervore possumus? & qua ratione fervor iste cū tanta convenire potest ignavia, quanta est mea?

Erubescere de tua socordia in cultu divino, memor Majestatis Domini, cui servis, & obligationum, quas tibi injunxit ad fervorem tuum excitandum.

Spiti-

Spiritu ferventes, Domino Servientes, September.

Rom. 12. 11

Solus Deus in comparatione vilis. *Sal-*
vian.

DIES II.

De Fide.

I.

Sine Fide nulla habetur virtus; cum fide
habentur omnes. Hæc est earum o-
rigo. Hæc earum est fundamentum, &
vniversale ad eas exercendas Instrumen-
tum. Istæ cum illa nascuntur, & emo-
riuntur, crescunt, & decrescunt. Fides
in humilitate nos continet, dum nos do-
cet, quid Deus sit, & quid nos simus. Hæc
spem nostram animat magnitudine bono-
rum æternorum, quæ nobis proponit.
Hæc charitatem nostram inflammat, cum
Dei perfectiones, & beneficia nobis ob o-
culos ponit, unaque ostendit, quantopere
ei propterea devincti simus. Hæc fervo-
rem nostrum excitat, dum nobis propo-
nit Deum, cui servimus, & ingentium
certitudinem præmiorum, quæ nobis pol-
licetur; hæc patientiam nostram roborat,
dum

September. dum nobis promittit, *momentaneum hoc, & leve tribulationis nostræ æternum gloriæ pondus operaturum in cælis.* Hæc denique profundam reverentiam, & insolitam in precibus nostris attentionem nobis inspirat, dum nobis sublimem idæam Magnitudinis, & Majestatis præbet illius, quem alloquimur. Ah! Domine, auge fidem meam, ut & virtutes meæ augeantur. Sed, pro! dolor! si vivam hanc fidem obtinere non possum, nisi per orationes meas; orare, ut decet, non possum, nisi hac fide jam præditus sim.

II. Quemadmodum virtutes per fidem nascuntur, & crescunt; sic etiam cum fide pereunt, & decrescunt. Si fidem perdo, omnes etiam simul virtutes perdo. Si fides mea decrescit, omnes simul virtutes meæ decrescunt. Si fides mea evadit imperfecta, tum etiam humilitas mea redditur imperfecta, spes mea vacillat, charitas languescit, fervor meus tepescit, patientia mea recedit, zelus meus defervescit, mortificationis studium debilitatur, attentio in precibus in mentis evagationes, & juges irreverentias degenerat; ut primùm fide deficio, dicere cum Propheta possum: *Ad nihilum redactus sum, & nescivi.* Non sum amplius, nisi cæcitas, nisi imbecillitas, nisi

Psal. 72. 22.

mi.

miseria, nisi peccatum. Ah! Domine, September,
quidquid perdam, si fides mihi superest, a-
nimum non despondeo. At si fidem per-
do, perdita sunt omnia.

Luca. 18 8.

III. *Filius hominis veniens*, inquit Serva-
tor, ad homines judicandos, *putasne, inve-*
niet fidem in terra? Ah! non: idque propte-
rea, quia nec virtus amplius in mundo e-
rit, nec Deus eum porro tolerare, nec i-
pse patientia amplius expectare poterit;
& denique, quia venire ad eum judican-
dum cogetur. Sed cur in eo virtus non e-
rit amplius? propterea, inquit Christus,
quia fides in eo amplius non erit: non in-
venitur amplius Sanctus in terra, inquit
Propheta, quia fides ex ea ejecta est, quia
homines non credunt amplius veritates,
quas fides ipsos docet. Modica fides, quæ
inter Christianos invenitur, & modica il-
la, quam in nobis ipsis experimur, an non
causam nobis præbet formidandi, ne pro-
pè absumus à magna illa, à tremenda illa
die, qua homines judicabuntur non alia de
causa, quàm, quòd fide caruerint, aut cer-
tè vitam non egerint fidei suæ consenta-
neam. Heu! Domine, ego credo; sed
adauge, & anima fidem meam: da mihi
fidem; sed non fidem mortuam, quæ ad
aliud non sit apta, quàm ad me magis red-
den-

Defecit san-
ctus, quo-
niam divi-
nute sunt
Veritates à
filij homi-
num.
Psal. 11. 2.

September. dendum reum; quæ ad aliud non conducatur, quàm ad me condemnandum, & iustitiam tuam manifestandam: sed fidem vivam, charitate animatam, quæ efficiat, ut vitam agam veritatibus, quas ipsa me docet, consonam.

Frequenter, vel potiùs assiduè, à Deo fidem pete, sed fidem vivam: si enim hanc habes, citò omnes habebis virtutes, omniaque bona opera exercebis.

Iustus autem ex fide vivit. Rom. 1. 17.

Confiteris, te nôsse Deum, factis autem negas; non rectè, sed impiè linguam Christo, animam diabolo dedisti. Bern in Cant.

DIES III.

Faciliùs est, Deo, quàm Mundo satisfacere.

I.

Voluisti, fecisti. Aug.

Faciliùs nihil est, quàm Deo satisfacere, cum is non nisi bonam nostram voluntatem, & desideria spectet: quæ si sincera sunt, apud ipsum effectuum habent locum. Si bona fide quid præstare voluisti, licet id non potueris, tantundem est coram Deo,
ac

ac si reapse præstitisses, ut S. Augustinus *September.*
ait: exercere bonum aliquod opus velles,
sed ab eo exercendo impeditis, Deus ni-
hilominus ejus habet rationem; vivo dolo-
re tactus ob peccata vitæ tuæ transactæ,
congruam sceleribus tuis agere pœniten-
tiam velles: sanitas tua, cum id non per-
mittat, id Deo, qui cor tuum intuetur,
sufficit. E miseria pauperum dolorem
capis; conditio, & negotia tua non admit-
tunt, ut eorum egestati succurras; cum i-
gitur id faciendi voluntatem habeas, ejus
quoque habebis meritum. Et sic ob pau-
xillum voluntatis bonæ pœnitens esse po-
tes sine austeritatibus, eleëmofynarum
largitor sine divitijs, & aliquo modo fieri
Martyr, quin moriari. Si tam vili pre-
tio satisfacere Deo renuis, culpa penes te
est.

II. Tam facilè satisfieri mundo non po-
rest. Is enim non nisi successus, & effe-
ctuum rationem habet. Optimæ quæque
intentiones nec minimi obsequij tenent lo-
cum; si quis magni momenti negotijs
adhibitus intentiones optimas, & agendi
rationem prudentissimam conceperit; i-
psius verò consilia inveniantur disturbata,
& negotium etiam illorum vitio, qui eum
isti negotio adhibuerunt, è sententia non

P. suc-

September. successerit, velut imprudens, & infelix errore potentioris se luere debet. Si quis exercitus Imperator fuerit prudens, magnanimus, generosus, & nec curis, nec sanguini, nec vitae propriae pepercerit, casu tamen quodam aduerso, & improviso ab hoste victus sit, sortis inclementiam luere necessario debet, dum vita, quam exposuit, sanguis, quem fudit, funesto compensatur odio. Haec est mundi consuetudo. Et his insuper habitis, mundo nos mancipamus.

III. Mundus, quantumcunque iniustus sit, obtentibus tamen non deficitur, quibus suam agendi rationem purget. Is nec animum, nec cogitationes nostras intratur; & proin obstrictum se non credit ad eas remunerandas. Praeterea obsequia nostra non exigit, nisi quia ipsis opus habet. Magnates mundi ij sunt, qui rerum omnium indigentissimi sunt: nec omnibus bonae nostrae intentiones eorum necessitatibus medentur, ac proin earum rationem habendam sibi non persuadent. Verum tu, Domine, qui mentis nostrae scrutaria intima, omnesque nostras intentiones perspectas habes, nullam earum mercedem vacuum abire sines. Tu obsequia nostra non expetis, velut tibi necessaria, sed

desiderio, quo, ea remunerandi, flagras. **September.**

Quanta felicitas, Domino tam diviti, & liberali servire! & ei si non servio, hac felicitate privari, & servituti Domini duri non minùs, quàm ingrati, ut est mundus, tradi mereor. O inauditam pœnam, atque eò crudeliorem, quò minùs eam sentio.

Agnosce felicitatem tuam, quòd additus sis obsequio Domini adeò benigni, nempe Dei. Cave tamen, ne ipsius benignitas negligentiae tibi potiùs, quàm fervoris præbeat ansam.

Pax hominibus bonæ voluntatis. **Luc. 2. 14.**

Voluisti, fecisti. **Aug.**

DIES IV.

Peccatum Mortale est Malum infinitum.

L

Magnitudinem peccati è dignitate personæ offensæ metimur. Non est crimen leve, cum eo offenditur Majestas Regum; eorum enim sublimitas omnia delicta, quæ in eam committuntur, reddit gravia. Annon peccatum, quod invadere audet Majestatem Dei infinitam, infinitum quid reputari debet? an non vilitas homi-

P 2

nis

September. nis infinita, & immensa distantia, qua à Deo remotus est, nominibus, quibus Deo obstringitur, juncta multum conferunt ad peccatum reddendum malam infinitum? Deus, cum justissimus sit, non censer, se peccatorem nimium punire, cum ab eo pœnas reposcit in objecto suo infinitas: quia privationem boni infiniti, & ad spatium temporis infinitum complectuntur, cum alios limites non habeat, quàm limites æternitatis. Deus eum condemnat ad pœnas sempiternas, quibus peccata sua expiet, & tamen ea nunquam delebit. Si debitum non foret infinitum, tum denique peccator supplicij suis satisfacere justitiæ divinæ posset; interea eas solvet semper, neque tamen exolvere unquam poterit.

II. Id, quod magis adhuc infinitatem peccati comprehendere nos docet, est, quod, si omnes creaturæ, quæ fuere, sunt, & unquam erunt, tam perfectæ forent, quàm Beatissima Virgo, & pluribus sæculorum millionibus omnia Sanctorum Martyrum tormenta perpeterentur, omnibus suis bonis, voluptatibus, honori, & vice etiam suæ renuntiarent, satisfacere tamen nec pro unico peccato mortifero possent: necessarium proinde fuit, ut ad expiandum peccatum, & offerendam Patri æter-

na

no reparationem offensæ æqualem Deus Septemb⁷
fieret homo, & in Cruce mortem oppete-
ret. Nemo fuit præter IESum Christum,
Deum, & hominem, qui satisfacere pro
peccato dignè posset. An non igitur pec-
catum, quod sarciri non poterat, quàm sa-
tisfactione infinita, malitiam in se com-
prehendit infinitam? annon ad expiandum
peccatum Deus in Cruce mortem oppe-
tens meliùs nobis demonstrat, quàm omnes
totius mundi rationes, quantum, quàmque
grave malum sit peccatum? Ah! si id con-
cepissem, an id tam facilè admissem?

III. Minimis malis, quæ nobis impen-
dent, rantopere commovemur, ut nullam
non præcautionem ad ea prævertenda ar-
ripiamus, quæ igitur fit, ut aded tranquill-
simus, tamque parùm metuamus, & vix
ullam præcautionem adhibeamus ad evi-
tandum malum infinitum; nisi quia sum-
mopere cæci sumus? & hic est funestus pec-
cati partus: nam, eheu! si cæci non essemus,
peccatum magis quàm omnia mundi ma-
la, magis, quàm mortem, magis etiam,
quàm inferorum tormenta formidaremus;
infernus enim, cum non sit, nisi malum
creaturæ, minus malum est peccato, quod
est malum creatoris, id, quod maximum
inferorum constituit malum, est peccatum.

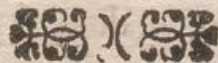
September. Sancti, qui Deum cognoscunt, qui nôrunt, quid peccatum sit, animo hac super re non fluctuant, si alterutrum foret eligendum. Si viderem, inquit Divus Anselmus, ex una parte peccatum, & ex altera inferorum ignes, coactus alterutrum eligere, in infernum me conijcerem potius, quam in peccatum. Et nos infelices felicitati nobis quotidie ducimus, dum in peccatum, quod nos ad infernum perducit, præcipites ruimus. Annon igitur omni jure infernus nobis debetur, si peccatum amamus? malum infinitum dignè puniri nequit, nisi supplicio infinito.

Malum infinitum mereretur odium infinitum; cum verò peccatum odio infinito prosequi non possis, tanto saltem illud prosequere, quanto potes, & statue omnem lapidem movere ad illud sugiendum.

Miseros autem populos facit peccatum.

Prov. 14. 34.

Mallempurus à peccato gehennam intrare, quàm peccati sorde pollutus caelorum regna tenere. *Aug. Serm. 9.*

DIES

DIES V.

De Contritione.

I.

Duo sunt Contritionis genera. Unum perfectum, quod propriè Contritio dicitur, estque animi dolor ob Deum à nobis offensum, idcirco, quòd sit infinitè bonus, & peccatum aversetur. Est hic dolor generosus, nec proprium spectat commodum. Alter, qui appellatur attritio, dolor est ob Deum à nobis offensum; quòd per peccatum odio, & vindictæ ipsius nos exposuerimus: estque dolor imperfectus, & proprio commodo non nihil addictus. Neuter horum è peccatore justum reddit, nec ad pœnitentiam sufficit, si summus non sit, id est, si non omnem alium dolorem superet: cùm enim Deus supremum bonum sit, peccatum, quod ei infinitè oppositum est, summum malum sit, necesse est; proinde summum de eo concipere dolorem debemus: cùm Deus sit supremum bonum, supra omnia eum amare debemus: Deum non amare super omnia; est ipsum non amare: cùm peccatum omnium malorum sit maximum, id super omnia odisse debemus.

September. mus. Peccatum super omnia non odisse, est id non odisse. Ea ratione, quæ ad illud delendum, destruendumque, & quod consequens est, ad pœnitentiam ritè agendam sufficiat. An tali odio à peccato dis-fides? si ita res se haberet, pridem illud in animo tuo fuisset extinctum. Eheu! an non id etiamnum in eo locum habet?

II. Si summum odium in peccatum habes, tum id magis horrere debes, quam omnia alia, eaque maxima mala; magis id metuere, quam paupertatem, morbum, infamiam, & mortem ipsam. Si non acerbiorè, saltem sinceriorè dolore affici debes, quòd peccatum commiseris idque committendo Deum amiseris, quam afficereris, si omnia bona amisisses, & omnis generis mala incurrisses. Sic animo comparatum esse oportet verè pœnitentem, propterea, quòd hæc dispositio ad delendum peccatum summè sit necessaria. Atque hæc inveniri quoque debet in attritione: falluntur proin ij, qui sibi persuadent, eam adeò facilem esse. An sic animo comparatum te esse sentis? an cum hac animi dispositione ad pœnitentiæ Sacramentum hætenus accessisti? an id affirmare aude-res? si hoc cum veritate non potes, qui pol-
li-

liceri tibi audes pœnitentiam veram esse , September,
cuj tam necessaria deest conditio?

III. Eheu ! modicus ille timor, & hor-
ror , quo peccatum, vel periculum id com-
mittendi averſaris , tranquillitas animi ,
qua post peccatum admiſſum gaudes, incu-
ria, vel ſtupor potiùs ad Dei tui jacturam ;
modicum deſiderium, quod tantam jactu-
ram ſarciendi prætefers , pauxillum illud
fervoris amplectendi media, quæ ad hoc
tibi prodeſſe poſſunt; exilis animus per-
fringendi obſtacula, quæ te ab hoc impe-
dire queunt ; omnia hæc fat, ſupérque de-
monſtrant, te ab hoc ſummo peccati hor-
rore longè abeſſe ; & proinde Deum non
conſiderare, velut ſummum bonum tuum,
neque peccatum, quod Deo infinite oppo-
ſitum eſt, ejùsque tibi jacturam parit, ve-
lut ſummum malum tuum. Si ita eſt ,
potésne tibi blandiri, quòd habeas diſpo-
ſitiones ad pœnitentiam neceſſarias? ſi ve-
rò eas non habes, quid ſunt omnes tuæ pœ-
nitentiæ, niſi vana, & inanis occupatio,
& vera deceptio?

*Descende nonnihil in te metipſum, ut ſcruteris
animum tuum, (neque tamen tibi adulare) qua-
les ſint animi tui affectiones adverſus peccatum,
cùm ad pœnitentiæ Sacramentum accedis, & an
ſummum dolorem habeas.*

September. Dolor meus super dolorem: in me cor
meum mærens. *Ierem. 8. 18.*

Pœnitentiam certam non facit, nisi o-
dium peccati. *Aug.*

DIES VI.

De Morte Inopinata.

I.

QUando mors ventura sit, ignoramus.
Ideò Christus nos hortatur: *Vigilate,*
quia nescitis diem, neque horam. Verum e-
tiam ex ipsius testimonio scimus, eam tunc
venturam, cum minimè arbitramur, *qua*
hora non putatis. Itaque inopinus mortis
adventus non minùs est certus, quàm in-
certitudo diei mortis; cum hæc veritas non
minùs, quàm altera nitatur Verbo Dei,
qui fallere non potest. *Qua hora non puta-*
tis, inquit, Filius hominis veniet. Veniet,
ut fur, cujus finis est ex improvise oppri-
mere, quia propositum suum non nisi frau-
de ad optatum exitum perducere potest.
Id nobis tam potenter ostendit in Parabola
illa de Virginibus, è quibus quinque fatuæ
ab inopinato sponsi adventu fuère occu-
patæ. Nullam veritatem Servator tan-

Matth. 25.

11.

Luc. 12.

v. 40.

topere mentibus nostris, quàm istam imprimere studuit, probè gnarus, quanti ea ponderis esset. Eum textibus tam expressis, & toties iteratis nobis evidentem reddidit, eandem clarissimè comparationibus, similitudinibus, & exemplis proposuit. Poterátne plus præstare, ut nos ad vigilandum, nobisque semper attendendum impelleret?

II. Christus Dominus nos non terret, nisi ut tutos præstet. Non minatur, se nos de improvisò occupaturum, nisi ex desiderio, quod habet, præcavendi, ne ex improvisò opprimamur, utque nos doceat omnia tentare ed evitandum repentinum mortis adventum, cujus funestos exitus ipse prævidet, quos nos ipsi non satis comprehendimus. Is cæcitatem nostram perspicit, ejusque miseretur, & omnem movet lapidem, ut eam à nobis avertat. Væ nobis, si ad omnia hæc lumina oculos occludimus. Is videt languorem nostrum; idcirco omnibus hisce minis nos excitare cupit. An non torpor iste multùm de morte participat? si minæ adeò terribiles ab eo nos non absterrent, contestatur, se nos, cùm nihil minùs cogitabimus, oppressurum. Faciamus ei hanc oblectationem, nempe aliqua ratione eum decipiamus,

con-

September. continuò vigilando, rebúsque nostris semper prospiciendo: si enim præparationi ad mortem semper intenti sumus, mors venire non poterit, quin ad eam excipiendam inveniamur parati.

III. Adverte, Servatorem nobis non dicere: Præparate vos ad mortem, cùm ea in januis est. Sed: *estote parati.* Ut nobis significaret, tunc non ampliùs esse tempus ad mortem se parandi, cùm ea advenerit, sed jam paratos esse oportere. Certa quædam negotia sunt, quæ exigunt, ut prævertantur: tempus ampliùs non est ad ea se parandi; ubi quis ijs obruitur, tempus non est, cogitandi, quò arcu cujdam provideri possit de instructu bellico, & annona, ubi hostis obsidionem paravit; tempus non est cogitandi de præparatione ad grande iter maritimum, ubi vela jam sunt expansa. Eritne tempus de bonis operibus tibi providendi, cùm mors hostis instar implacabilis subito te obruet, & obsidebit, viresque tibi intercipient boni quid agendi. Eritne tempus cogitandi de faciendo apparatu ad iter tantum, quantum est iter à tempore ad æternitatem, eo ipso momento, quo hinc discedendum est, & quo pronuntiabitur terribilis illa sententia: *mories tu, & non vives.*

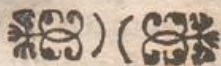
Luc. 12. 40.

vives. Intra momentum moriendum est. *September.*
estne tunc tempus dicendi : *dispone domui*
tuae. Omnia negotia tua compone? Ah! *Isa. 38. v. 3.*
forsan nec cogitare hac de re coepisti; & jam
migrandum est. Tota vita nimis longa
non est, ad faciendum apparatus pro tan-
to, tantique momenti itinere: & tu eum
intra momentum facere cupis? quam ri-
diculum consilium!

Cum mors inopinata tanti momenti sit, statue
vigilare, & quavis die vivere, quasi quavis sit
futura vita tua ultima. Elige insuper singulis
mensibus diem certam, qua te peculiariter ad
mortem pares.

Estote parati, quia qua hora non puta-
tis, filius hominis veniet. *Luc. 12. v. 4.*

Laret ultimus dies, ut observentur o-
mnes dies. *Aug. Homil. 13.*

DIES

lubuerit, supplicio; haud invitus id feram, September.
dummodò æternùm â te non separer. *Non
permittas me separari â te.*

II. *Ite Maledicti* quantumcunque demum
amati, honorati, adorati ab hominibus,
sed maledicti â Deo. *Dilexistis maledictio-
nem, & veniet vobis: & cum ea omnis ge-
neris mala. Noluistis benedictionem, & e-
longabitur â vobis, & cum ea omnia bona.*
Non solum induetis maledictionem, sicut vesti- *Psal. 10. 13.*
*mentum; sed ea usque ad medullas ossium
vestrorum, & usque ad intima animæ ve-
stræ penetrabit. Maledicti eritis in ve-
stris bonis, maledicti in vestro honore,
maledicti in vestris voluptatibus, maledi-
cti in vestro corpore, maledicti in anima
vestra. Ite maledicti. Sed, quò ibunt,
Domine, hi infelices, dum â te discedent?
in ignem. Heu! Domine, quomodo po-
terunt habitare cum igne devorante? quo-
modo habitabunt cum ardoribus? habita-
bunt nihilominus; & â divina providen-
tia deserti in omnem æternitatem alios
hujus desertionis effectus non sentient, nisi,
quòd sollicitè conservandi sint, ut semper
crudeliter torqueantur. Ah! Domine,
quàm funesta sollicitudo, quàm crudelis
providentia!*

III. Ac

September. III. At quamdiu in hoc igne erunt? æternum, *in ignem æternum.* Quamdiu Deus erit Deus, hoc est, quamdiu Deus odio peccati tenebitur, & quamdiu miseri illi peccatum amabunt, & quemadmodum Deus nunquam cessabit esse Deus, neque averfari peccatum, nec ipsi peccatum amare, sic nunquam cessabunt torqueri, ardere, in rabiem agi. Ignis iste sempiternus vobis paratus non erat, sed dæmonibus. *Qui paratus est diabolo, & angelis ejus.* Vos esse locij rebellionis illorum voluistis, itaque & supplicij ipsorum eritis socij. Quantus hic erit miseris istis fulminis impactus? sed & quanta nobis formidinis causa? Hæc Verba: *Venite post me, & portate Crucem vestram,* nunc vobis aspera videntur: Verùm illa: *Ite maledicti in ignem æternum.* longè asperiora vobis olim videbuntur. De fugienda hujus sententiæ executione securos vos reddere non potestis, nisi amplectendo prædictam Christi invitationem. Sed unde hanc acceptem, nisi tuâ id gratiâ fiat? ah! quàm lubens te sequar, etiam Crucem portando, ne olim à te æternum separer.

Cùm te retrahi senseris hisce Christi verbis: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat Crucem suam, & sequatur me. cogita

te ijs obediendo evitaturum terribilem illam sententiam, quæ contra reprobos pronuntiabitur. September;

Tunc dicer his, qui à sinistris erunt; discedite à me maledicti in ignem æternum.

Matth. 25. 41.

Quem ultorem timetis, facite vobis debitorem. Ambros.

D I E S VIII.

De Nativitate Beatissimæ Virginis.

I.

DE Nativitate Principum vehementer lætamur; sed immeritò: hi enim, quemadmodum alij, nascuntur peccatores: & mox, æquè ac alij ad miseras condemnantur. Imò lacrymis suis, quas non minùs, quàm alij homines fundunt, lætitiã, qua eorum natalis honoratur dies, delectari videntur: at hæc infelicitas in Mariæ Nativitatem non cadit; cùm ea nobis gaudium, & ipsi gloriam afferat. Maria non nascitur, ut sit misera, cùm ex eo tempore non modò sancta, sed & creaturarum Sanctissima sit. Gloriosa dicta sunt de te ò Sancta Civitas Sionis. Hoc est, divina Maria. Fundamenta ejus in montibus Sanctis.

Psal. 86.
v. 2.

Id

September. Id est, ut S. Gregorius explicat: tu gratiã

*Gratia, que
alijs vertex
fuit. Maria
radix, ac
fundamen-
tum fuit.*

Greg.

*Et erit mons
Domus Do-
mini in ver-
tice mon-
tium. Isa 2.*

v. 2.

sublimiorem te invenis sub vitæ tuæ ini-
tium, quàm sublimissimi Seraphini, quàm
Sanctorum præcipui in apice sanctitatis,
& gloriæ suæ. Hæc Virgo est ille mons,
quem Propheta vidit in altissimorum mon-
tium summitate positum. Quanto hoc
tibi honori est, Virgo Sanctissima? sed &

quanta nobis solatijs, & confidentiæ causa?

II. Ad bonitatem, & sapientiam Verbi

æterni spectabat, Matrem suam abundan-

tiore instruere gratia, quàm gratia om-

niunum hominum Sanctissimorum in mor-

tis ipsorum momento fuerit. Hanc ab il-

lo tempore gratia plenam esse oportebat.

Deus in gratiarum suarum distributione

tribus regulis utitur. Prima est dignitas

personarum, quibus illas impertit: æ-

quum enim est, ut gratiam meriatur juxta

mensuram dignitatis; id si non faceret,

dono suo labem quodammodo aspergeret,

illudque confusione cooperiret in ip-

sum redundatura: cum igitur Mariæ di-

gnitas omnium aliarum creaturarum di-

gnitatem infinitè superaret, idcirco, quod

Mater Dei esset futura, æquum erat, ut e-

jusdem quoque gratia omnibus aliarum

creaturarum gratijs superior existeret. Sed

dies, eam in sua Nativitate, Dei Matrem

nec-

nec dum fuisse. Verum, an non jam tunc talis erat in consilijs divinis? an non talis erat in æterno divinæ providentiæ decreto, cui futurum nihil, sed omnia præsentia sunt? præterea, an non fundamentum metiri solet juxta altitudinem, & magnificentiam palatij, quòd quis extruere cupit, etsi id extructum nondum sit? an non dispositiones respondere debent excellentiæ, & formæ alicujus subjecti, etsi nondum illud informet? quanta igitur esse debet gratia Mariam ad excipiendum Deum præparatura? quanta etiam nostra esse debet, qui quotidie in Sanctissima Synaxi eundem Deum excipimus?

III. Altera regula, qua Deus utitur in distributione gratiarum, quas animabus sibi charioribus largitur, est amor, quo in eas fertur. Amare, est bonum velle: in Deo verò bonum velle, & facere idem est: si igitur Deus Beatissimam Virginem ab ejus Nativitate plus, quàm ullam unquam creaturam amavit, an non ab hoc momento amorem suum magis testatum fecit, maximum bonum, quod est gratia, abundantius eidem impertiendo? annon Verbum æternum ab eo momento Sanctissimam Virginem plus amavit, cum eandem amavit, quippe quæ mater ipsius proxim

Q. 2

fu- e

September. futura, & majoribus longè obsequijs, quàm omnes aliæ creaturæ eum sibi devinctura esset. Ultima denique Regula mensuræ gratiæ, quam Deus creaturis suis confert, est officium, ad quod eas destinat. Si hanc regulam consulamus, magnitudinem gratiæ Mariæ ex ea cognoscitur, quousque illa nos non ducet? siquidem Pater æternus eam elegerat, ut esset quasi Reparatrix mundi perditæ, quam ipsa dignitatem aliqua ratione promerita fuit, ob consensum, quem præstitit ad mysterium Incarnationis, & crucis sacrificium, quod cum filio suo obrulit: imò S. Bernardus affirmat, Christum, ubi sanguine suo mundum redemit, totum pretium Mariæ manibus commississe. Ad quemnam igitur rutiùs accedere possumus, quàm ad ipsam, ad obtinendas gratias, quæ eiusdem fructus existunt?

*Mirare in
ventricem
gratiæ, re-
stauratri-
cem omnium
saeculorum.
Bern.*

Saluta Mariam veluti gratia plenam à Nativitate sua, eamque precare, ut modicum quid ex hac plenitudine tibi impertiat.

Multæ filiæ congregaverunt divitias; tu supergressa es univèrsas. Prov. 31. 29.

Redempturus genus humanum, univèrsam sum pretium contulit in Mariam. Bern.

DIES

September. II. Portamus, inquit idem Apostolus, thesaurum pretiosissimum in vasis fictilibus, quæ facile franguntur. Thesaurus iste est anima nostra, sanè pretiosissimus, utpote ipsius Dei sanguine comparatus. Verùm, quantumvis pretiosus sit, in vase tamen admodùm fragili, corpore videlicet nostro, eum circumferimus. Si quis liquorem pretiosissimum, è quo vitæ suæ penderet conservatio, portaret in phiala vitrea, eaque admodùm fragili, videretque sibi ambulandum de nocte per vias asperas, & difficiles inter præcipitia, cum quanto metu, & præcautione non incederet, probè gnarus, plus non esse necessarium, quam vestigio falli, ut labatur, & omnia perdat? hæc est nativa expressio statûs, in quo vivimus: cùm ergo in hoc statu simus, an non eodem modo timere, nobisque cavere debemus? an non securitas nostra hac in re vera temeritas est?

III. Salus nostra à Deo, & nobis penderet si è solo Deo penderet, in tuto foret, securusque nos credere possemus: sed, eheu! ea etiam à nobis penderet, nec esse in manibus deterioribus potest. Voluntas debilis, animus cæcus, cor corruptum, quæ vehementi in malum propensione, nec minore horrore boni laborant, me ad salutem

rem

tem consequendam non promovent, sed ^{Septembet.} ab eadem magnopere impediunt. Ita tamen nos comparati sumus. Ah! Domine, inquiebat Sanctus quidam vir, ne fidas mihi; ego me probè novi; certò enim te proderem: ne relinquant me mihimetipsi; habeo enim timendi causam, ne me ipsum in interitum præcipitem. Nemo aded mihi formidandus est, ut ego ipse. Libera igitur me Domine, à meipso, nec trade me desiderijs cordis mei, & immoderatis meis propensionibus.

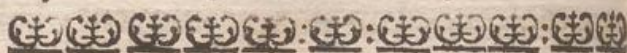
Cum in salutis negotio nihil tantopere metuendum sit, quàm nihil metuere; semper metue; hoc est enim medium illam in tuto collocandi: sed metus iste talis sit, qui te humilem reddat, nec tamen turbet, qui præcautionem tuam excitet; sed non confidentiam tibi adimat.

Cum metu, & tremore salutem vestram operamini. *Philipp. 2. 12.*

Timor est fundamentum salutis; timendo cavebimus, cavendo salvi erimus. *Tertull.*

September,

DIES X.

Morum Emendatio non differenda.

I.

Cur vitæ tuæ emendationem in aliud tempus differs? éstne tibi certum, id tibi concessum iri? tempus præteritum non ampliùs tuum est; futurum forsan tuum nunquam erit; nec quisquam extra Deum hoc tibi polliceri potest: an verò is tibi hoc spondit? annon contrarium tibi minitatur? nullum igitur, nisi tempus præsens, tuum est. Hoc unicum est, quo ad bonam frugem certò redire potes. Cur igitur eo hunc in finem non uteris? brevissimum est, citòque transit: cur id utiliter nõ impendis? vix cogitas id adesse; & jam prætervolavit, & cum eo fortassis unicum sperandæ misericordiæ divinæ fundamentum, unica salutis tuæ spes. Paulò pòst, inquis, ad meliorem frugem me recipiam. Et cur non modò? quamdiu dices cum S. Augustino gratiam repellente: *adhuc modicum tempus, adhuc modicum tempus; & hoc modicum tempus nunquam finiebatur: brevì, brevì, & hoc brevì non veniebat.* Cur

*Modò, modò,
& illud mo-
do non ha-
beas modicū.
Aug. l.
Conf. 8.*

non

non potiùs dicis cum eodem Augustino, September.
ubi gratiæ se dedere statuit: *quamdiu cras,*
& *cras? quare non modò, quare non hac hora* *ibid.*
fnis turpitudinis meæ?

II. Cur vitæ tuæ emendationem dif-
fers? ut meliorem vitæ rationem auspice-
ris, opus est gratia. Ea te nunc ad id præ-
standum urget; cur ei morem non geris? hæc tibi se nunc offert; cur eam repellis? millies indignè à te rejecta annon denique à te recedet? an non contemptus & abusus, quem in eam exerces, eâ indignum te, reddet? quò diutiùs vitæ in melius commutationem procrastinas, eò magis peccata tua augebis: & quò magis hæc augebis, eò longiùs à Deo te removebis: quò magis ipsius in te affectum frigefacis, eò magis eum irritabis. Et quas gratias expectare potes à Deo frigefacto, & adversus te irritato? Cùm tanto tempore in peccato vixeris, necessaria tibi est gratia quædam extraordinaria, gratia fortis, ejus ope à vitæ pravitate delistas. Hæc gratia extraordinaria est effectus bonitatis extraordinariæ: potesne eam prudenter sperare à Deo, quem toties contempsisti, tam indignè offendisti? & quo tandem fundamento spes emendationis tuæ in posterum nititur? aliam certè spem non habes, nisi

Q 5

spem,

September, spem, quæ cæca quadam nititur temeritate.

III. Cur vitæ tuæ emendationem differ? ut quis improba peccandi consuetudine rejecta virtutem amplectatur, habere debet sinceram, & efficacem id agendi voluntatem. Quod magis tergiverſaris ad bonam frugem te recipere, eò minus id voles; quò diutiùs emendationem procrastinas, eò magis peccata tua cumulabis, eò violentiores evadent animi tui motiones, & robustiores pravæ tuæ consuetudines; eò magis ratio tua debilitabitur, voluntas pervertetur, & mens excæcabitur. An hæc omnia facilem tibi morum emendationem reddent? an non potius insuperabilia ponent obstacula? è peccato eripere te non vales, dum filo adhuc ei alligatus es, qui tunc id poteris, ubi rudente eidem fueris alligatus? imperare tibi non potes, ut è cæno te proripias, in quo genui tenus hæres; & hoc poteris, ubi collo tenui eidem fueris immerſus? an non igitur vides, te vitæ tuæ correctionem differendo, evidenti te periculo exponere, nunquam te emendandi, sed in peccandi contumacia moriendi? quanta hæc miseria! & cur ab hoc momento eam prævertere non stituis?

Cum

Cum tempus futurum spondere tibi non possis, September,
decerne ab hoc temporis puncto vitæ in melius
commutandæ studere.

Converte me, & convertar, quia tu
Dominus Deus meus. *Ierem 31. v. 18.*

Ubi mihi legis, te indulgentiam acce-
pturum, si te correxeris; lege ibi mihi
quantum victurus es. *Aug. Serm. 16.*

DIES XI.

De Judiciio Temerario.

I.

Nolite iudicare, ut non iudicemini. In-
quit Servator; in quo enim iudicio iudi- *Matth. 7. 1.*
caveritis, iudicabimini. Solius Dei est iu-
dicare de omnibus hominum intentioni-
bus. Hoc jus summo Dei Imperio aded
proprium est, ut nulli alteri tribui possit.
Cor hominis Sanctuarium quoddam est, ad
quod soli Deo pater aditus. Is solus ejus
motus cognoscere, solus de ejus intentio-
nibus iudicium ferre potest. In Dei ju-
risdictionem involare, est supremam ejus
potestatem violare. Præter Deum nemo
est, qui abstrusissimas conscientia nostræ
latebras penetret; quæ inibi tractantur, ad
solum Dei tribunal spectant; neque eorum
quid-

September.

quidquam hominibus patet. Verum est, eum in terra pœnitentiæ tribunal crexisse, ubi homines judicandi potestatem, verum solummodò ut vicarijs suis, concedit; & hi sententiã ferre non possunt, nisi ex ipsius rei testimonio: is innocens habetur, quamdiu se reum non faretur. Denique ipsi non judicant velut supremi iudices; sed ab eorum sententia ad tribunal ipsius Dei conceditur provocatio. Heu! Domine, cur ego, qui tantam formidandi causam habeo, alios judicare auderem; cùm tamen eos judicando omni iudiciorum tuorum severitati me exponam?

II. Is, qui temerè iudicat, non Deo soli, sed & proximo suo injuriam facit: quid enim ipse juris illum judicandi habet? quis id ej concessit? præter Deum id habere nemo potest; qui id omnino prohibet: Nolite iudicare. Tu, quis es, inquit Apostolus, qui iudicas alienum servum? Domino suo stat, aut cadit. Nolite ante tempus iudicare, quoad usque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium. Hypocrita, quid vides festucam in oculo fratris tui, & trabem in oculo tuo non vides? Ad defectus vel modicos, vel imaginarios proximi tui attentum te præstas, & perspicacem, cùm cæcutias in tuis, rea-
pse

Rom 14.
v. 4.
1. Cor. 4
v. 5.
Marsh. 7. 3

ipse existentibus, & insuper gravibus. In^{September.}
quo judicas alterum, teipsum condemnas. In-

quit Apostolus. Quia majoris reus es cul-^{Rom. 2. 1.}
pæ, dum alienos defectus judicas, quàm
is ipse, quem condemnas. Proximus tuus
jure bonus æstimari à te exigit, quamdiu
facinus manifestè malum non perpetravit;
atque ita iudicium tuum temerarium, &
contemptus, qui illud sequitur, manifesta
est injustitia. Peccati te reum esse crede-
res, si tua obrectatione factum fuisset, ut
frater tuus apud alios bona existimatione
excidisset: èsne innocens, si is ob temera-
rium tuum iudicium eandem apud te per-
dat; à quo non minore jure, quàm ab alijs
bonus esse censendus est.

III. Injuriam tibi metipso infers, cum
alios temerè judicas. Nam, cum etiam
tu noxis vacuus non sis, divina tibi mise-
ricordia opus est. Si Dominus summo
jure tecum agat, quid te fiet? in quo enim^{Matth. 7.}
iudicio judicaveritis, judicabimini. Is tibi^{v. 2.}
minatur, simulque asseverat, præsentissi-
mum medium, divini iudicij rigorem evi-
tandi esse, fratrem suum non iudicare: no-^{Luc. 6. 37.}
lite iudicare, & non judicabimini. Deus bo-
ne, quàm felix inde fors obtingit homini,
qui tantam iudicia tua metuendi causam
habet, quantam ego! Sors mea in manibus
meis.

September. *meis est.* Tranquillitas, cum qua nonnemo anachoretarum, licet parum fervens, moriebatur, cum superiorem ipsius attonitum redderet, ab eo reprehensus fuit: *cuj* Anachoreta: tranquillitas mea inquit, verbo Christi nititur. An non firmum habet fundamentum? ego nunquam judicavi, nec condemnavi quemquam, & Christus nobis pollicetur, *nos non judicatum, nec condemnatum iri, nisi alios judicemus, & condemnemus.* Poterisne hoc ipsum in hora mortis dicere? felicem te; si ita res habet! quantam enim pacis, & confidentiæ tunc habebis causam? Væ tibi, si secus se res habet: quantum namque timoris tunc non incutient Christi minæ?

Examina te, quàm pronus sis ad alios temerè judicandos, eorumque intentiones in malam partem interpretandas, hic est effectus maligni tui animi, & ingens timendi, teque deprimendi causa.

Nolite judicare; & non judicabimini, nolite condemnare, & non condemnabimini. *Luc. 6. 37.*

Tu quis es, qui tam improbè judicas servum alienum? redi ad te, discute te, judica *te. Laur. Justin.*

DIES.

DIES XII.

De Pernicioso Exemplo.

I.

Perniciosum exemplum plures animas
 in Infernum præcipitavit, quàm Apo-
 stolorum zelus, & Concionatorum elo-
 quentia cælo asseruerit. Homo pravi e-
 xempli Prædicator, & Apostolus est dia-
 boli, qui juxta mentem Prophetarum *in Psal. l. v. 11*
Cathedra Pestilentia sedet. Si quis Christia-
 norum Christum profiteri veretur, ignavia
 esse creditur. Si verò in Christum insur-
 git, si diabolo se addictum esse profiteretur,
 si malitiæ ipsius instrumentum se reddit,
 ut cum ipso ad perdendas animas pretiosis-
 simo Servatoris sanguine redemptas con-
 spirat, hoc sanè horrendum quid videtur.
 Id autem facit homo, qui malo exemplo
 alios offendit. Annon hoc facere, est a-
 bominationem in loco sancto ponere? an-
 non hoc, non tantùm est Apostatae, sed e-
 tiam persecutoris Christi personam indue-
 re? an non hoc est Antichristi munus obi-
 re? & hæc est perversitas prorsus horren-
 da, quòd homines, qui se Christianos pro-
 fitentur, quibus tam præclaro nomine glo-
 ria.

ria.

September. rari concessum est, eò usque progredi non erubescant?

II. Auderétne quis asserere, hominem pravi exempli plus habere virium, animas ad pœnas æternas præcipitandi, quàm Christus habuerit ad eas æternùm beatas reddendas, plurésque homines pravo exemplo fuisse damnatos, quàm per mortem, per sanguinem, per merita Christi, per Sacramenta, per ejusdem merita, quæ nobis applicantur, salutem æternam fuerint consecuti. Quemadmodum Christus sua habet Sacramenta, quæ gratiarum ipsius fontes, salutisquæ nostræ sunt instrumenta, sic etiam dæmon, inquit S. Augustinus, Sacramenta sua habet, quæ peccatorum hominum sunt fontes, & damnationis ipsorum Instrumenta. Exempla mala, imagines lascivæ, libri periculosi, sermones parùm honesti, cantiones obscenæ, spectacula periculosa, quibus spectatis scelera addiscuntur, & ut plurimum delectatio excitatur, cum non sine ornatu videantur. Impia hominum vitæ licentioris colloquia, immodestæ puellarum, & mulierum mundanarum nuditates, & ornamenta, earundem agendi ratio, vel nimis libera, vel nimis affectata; exempla hominis dignitate quadam, & auctoritate

con-

conspicui, diaboli quodammodo Sacramenta sunt non raro potentiora ad animas æternum perdendas ob animi nostri debilitatem, quàm Sacramenta Christi ad nos æterna felicitate beandos. Ah! annon sæpius pravis meis exemplis perverfus derestandorum hujusmodi Sacramentorum minister extiti?

III. Malum est actionem exercere indifferentem, licet ea non malo fine fiat, si per eam anima quædam imbecilla offenditur. Carnibus vesci possum, inquit Apostolus. Nihilominus, *si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo in æternum;* ne ipsius imbecillitas pravo hoc exemplo offendatur, quod sciam Christum pro ipso mortuum fuisse. Quid igitur erit actionem exercere malam, eamque eo fine facere, ut proximus tuus ad malum alliciatur? malum inimico suo creare, eumque non amare, scelus est: quid igitur erit perniciem machinari insoni fratri tuo? amico tuo? si damnationis ipsius es causa, tunc ipse quoque tuæ erit causa; si in infernum eum præcipitas, ipse te secum trahet; si instrumentum fuisti perditionis, & infelicitatis ipsius, certissimè socius ejusdem eris. Crudelior ipsius fuisti homicida, quàm, si vitam corporis eidem ademisses; Verum

1 Cor. 8. 13.

R. cum

September.

cum vitam ei æternam eripueris, ipse in inferno tortor tuus æternum erit. Vellè- ne Christus salutem æternam illi impertire, qui fratrem suum ad inferorum barathrum detrussisset? possetne hoc facere? an non infelix iste apud Deum conquerendi causam haberet? quid, Domine, diceret, homo iste peruersus ad inferorum flammam me detrussit, & tu eum ad cælestem Paradisum evehis? is inutilem mihi reddidit virtutem mortis tuæ; & ipse ejusdem fructum reportat? si justus es erga me, an non æquo indulgentior es in ipsum? mereturne homo ille misericordiae tuæ effectus, qui te vel invitum impedit, quò minùs eam mihi exhiberes? annon hæc querelæ atrocissimæ sunt exprobrationes, tibi que justæ formidandæ causæ; si pravo exemplo proximum offendas?

Statue exemplis bonis sarcire mala, quæ præbuiisti; & præcipuè, si quem ad peccatum induxisti, omnibus viribus contendere, ut illum ex eo retrahas.

Peccantes in fratres, & percutientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis. *1. Cor. 8. 12.*

Et nunc, quod gravius est, ipsi Christum persequuntur, qui ab eo utique Christiani dicuntur. *Bern.*

DIES

DIES XIII.

Quanti momenti sit, statum
ingredi, ad quem à Deo Vo-
cati sumus.

I.

Nihil est majoris ponderis, nihilque ju-
stius, quàm statum amplecti juxta
Vocationem divinam, & vitæ genus eli-
gere, ad quod Providentia divina nos de-
stinavit. Univerfus terrarum orbis est, ut
ita dicam, Domus Dei; cujus familiam om-
nes homines componunt: hi in ea de-
gunt, velut illius subditi, & filij. Ad Pa-
trem spectat, & Dominum cujus sta-
tionem suam assignare. Deus Pater est,
Deus Magister est infinite sapiens; scit pro-
inde, quid cujus conveniat; sed & non
minùs bonus, quàm sapiens est; itaque ad
statum nobis convenientem certò nos vo-
cabit, si ipsius directioni nos committa-
mus: quod tamen potissima hominum pars
non facit; sed à casu, cupiditate, animi le-
vitate, spiritu proprii commodi, vel am-
bitionis allecti, axiomatis non sat proba-
tis ducti alicuj statui se mancipant. Fie-

R 2

ii

September. rine tum potest, ut non aberrant, dum malis adeò ducibus sese credunt? sed, pro dolor! errare ferè non possunt, quin in præcipitium ruant. Si nihil est facilius, quàm in id delabi, difficilius nihil est, quàm ex eo emergere.

II. Effectus hujus aberrationis funesti sunt. Ubi enim quis aberravit, nullum amplius gressum movet, qui eum à termino non abducat. Ex eo tempore, quo quis non est in statu, quem ei divina Providentia assignavit, nihil ei è sententia succedit. Deus nos facultatibus, & animi dotibus statui vitæ, ad quem nos vocârat, accommodatis instruxit: hunc si fuisset ingressi, fieri non potuisset, ut cum hisce dispositionibus non omnia bene agerentur: sed, cum nos aliam viam ingressi, muneris nos implicuerimus, cui Deus nos veluti minùs aptos non destinabat mirumne est, si id malè administremus, & optato frustremur successu? dein, annon consiliorum successus, vitæque nostræ felicitas à Deo, ejusque benedictione pender? nisi

Psal. 1. 26. *Dominus edificaverit domum, inquit Propheta, in vanum laboraverunt qui edificant eam.* Miramur, virum illum tanto ingenio, tantisque naturæ dotibus præditum, tantis meritis instructum rem tam infeliciter gerere,

rere, consilia ejus disturbari, fortunam e-
verti. Habebat, ut videtur, omnia, quæ
ad felicem rei exitum erant necessaria; ni-
hil ei deerat, nisi Benedictio Domini: &
hæc una fecit, ut omnia eum deficerent.
At qua de causa Deus ei non benedixit?
hæc est, quod Deo non consulto, non vo-
carus, huic statui, huic muneri se addixe-
rit. Os aliquod, quod extra locum suum
est, multum doloris sentit, totique affert
corpori: sic homo, qui in loco à divina Pro-
videntia sibi destinato non est, non nisi
conscientiæ angores, molestias, & indi-
gnationes experitur; multum patitur, &
magnam alijs patiendi materiam affert.
An non hoc inde oritur, quod tam paucos
homines conditione sua contentos videa-
mus? an non hæc est omnium anxietat-
um tuarum origo?

III. Verum, quanti momenti sit, sta-
tum aliquem, Deo vocante, amplecti, ex
eo patet, quod dici possit, salutem no-
stram ex eo pendere. Gratia Vocationis
est gratia magni ponderis, gratia decisiva,
gratia vniuersalis, quæ infinitas alias in se
comprehendit, si Vocationem negligas,
omnes hæ gratiæ tibi deerunt. Si iste ho-
mo, qui tam sanctè vivit in quadam Reli-
gione, in sæculo mansisset, forsitan scelera-

September.

tus fuisset. Quàm multas ipsius status gratias saltem protectionis, & directionis complectitur? quot media salutis suppeditat? à quàm multis eum periculis removeret? an non hæ gratiæ huic statui erant affixæ; quem si ingressus non fuisset, habuissetne illas? alius ex adverso ab ordine Providentiæ divinæ aberravit, nec Religionem, quò Deus ipsum vocârat, ingressus est. Idcirco excidit ordine Providentiæ huius peculiaris, hac Bonitate extraordinaria, quæ ei gratias fortes, gratias extraordinarias destinabat; quarum ope salutem, & tutò & facillè fuisset consecutus; & incidit in ordinem cuiuspiam Providentiæ generalis, Providentiæ communis, quæ ipsi gratias communes, gratias ordinarias impertitur; quibus etsi salutem obtinere possit, vix tamen, ac ne vix quidem eam consequetur.

Si stabili vitæ generi nondum te addixisti, statue te ei non addicere, nisi à Deo vocatus es fueris. Si verò eum non vocatus iniisti, time, demissè te gere, & conare errorem fidelitate, & fervore tuo supplere.

Væ filij desertores, ut faceretis consilium, & non ex me! ut ordiremini telam, sed non secundum spiritum meum. *Isa. 30. v. 1.*

Si-

Sicut non habuit præmij meritum, ut September
vocaretur, sic inchoat meritum supplicij,
cùm vocatus venire neglexit. *Aug.*

DIES XIV.

De Modo Cognoscendi di-
vinam ad statum certum
vocationem.

I.

Nihil est Majoris momenti, quàm sta-
tum aliquem amplecti, ad quem à
Deo vocamur; nihil magis necessarium
juxtà, ac difficile, quàm id cognoscere. A-
mor nostri ipsorum, cupiditates, affectus
immoderatus, quo in voluptates, & ho-
nores ferimur, reverentia, & obsequendi
studium, quo amicos nostros prosequimur,
amor, interior grati animi sensus, & obe-
dientia, quam consanguineis nostris debe-
mus, præjudicia mundi, decentiæ condi-
tioni, & natalibus nostris affixæ, liberta-
tis amor, natura denique ipsa, & ratio; sed
natura corrupta, ratio perversa, con-
spirare videntur ad obducendum oculis nostris ve-
lum, ut percipere non posse nobis videa-
mur omnia hæc lumina, quibus Deus nos
illustrat, ad monstrandam nobis suam de-

September certo vitæ statu eligendo voluntatem. Sed qua ratione, Domine, hoc velum penetra- bis; cum illi ipsi, qui per id excæcantur, cæcitatem suam ament, & lumen horreant, veriti, ne id eis voluntatem tuam aperiat, quam ipsi sequi recusant?

II. Ad cognoscendam Dei super statu nostro voluntatem, necessarium est, ut nos ipsos, Deum, & illos, qui nobis loco Dei sunt, consulamus. Consulere in primis nos ipsos debemus, & proprium nostrum animum, sed non animum istum corruptum, & imbecillum; sed animum qui rationi obsecundet, animum imbecillitatibus, & in compositis suis affectibus liberum, animum sincero Dei voluntatem cognoscendi, eamque sequendi desiderio flagrantem, animū attentū, & docilem ad vocem Dei, qui nobis hac super re semper loquitur, si eum audire velimus. Nam Deus præcipue est ille, quem ad cognoscendam eius voluntatem, consulere nos oportet: quis enim melius illam nobis aperire, quam ipse potest, si velit? Et cur non vellet? si enim nos obligat ad sibi obsequendum, semetipsum etiam obligat ad voluntatem nobis suam aperiendam, qui enim ad sequendam Dei voluntatem adstringi possem, si lumen eam intelligendi mihi negaret? id sanè mi-

hi impertiri obstrictus est : sed vult simul , September.
ut illud à se petam ; dicamus igitur , sed
frequenter cum Divo Paulo. *Mi Deus ,*
quid me vis facere ? Cum Samuele : *loquere Act. 9. 6.*
Domine , quia audit servus tuus. Vel deni-
que cum Davide : *Notam fac mihi viam , in 1. Reg 3. 9.*
qua ambulem. Si ipsius lumina ferventer *Psal. 142. 8.*
non minùs , quàm constanter expetamus ,
credimùsne , ipsum nobis ea negaturum ,
cùm tamen ea quotidie largiatur peccato-
ribus , qui iisdem resistunt ? is toties nobis
etiam tunc locutus est , cùm eum audire
nollemus ; & nunc taceret , ubi sincero vo-
luntatis ejus cognoscendæ desiderio ipsius
voci nos attentos præstamus ? si id faceret ,
an non verbis , & providentiæ suæ deforet ?

III. Deus aliquoties tam clarè hac su-
per re loquitur , ut non possimus eum non
intelligere , tamque fortiter , ut ferè non
possimus eum non sequi. Sic locutus est
Matthæo , & Paulo. Sed hic ordinarius
divinæ Providentiæ Stylus non est. Si
Deus voluntatem suam tam apertè , & per-
spicue nobis non indicat , vult , ut eos , qui
nobis ipsius sunt loco , nempe conscientiæ
nostræ directores accedamus. Sic Divum
Paulum misit ad Ananiam , qui mentem ei
divinam enucleatiùs explicaret. Vult , ut
rationem nostram consulamus , nobisque

R-5 ob-

September. ob oculos ponamus finem , ob quem in mundum venimus ; ac tum , ubi ejus momentum ritè comprehendimus ; mox ad hunc finem efficaciter tendere statuamus , viamque tutissimam , & brevissimam eo pertingendi eligamus . Ratio nobis monstrabit , hanc viam esse statum , in quo plurima media ad hunc finem pertingendi sumus inventuri ; & minora , paucioraque obstacula , quæ nos à dicto fine averrant . Zelus insuper , quo in salutem nostram ferri nos oportet , ad eum arripiendum nos impellet . Si verò ratio nimis debilem se deprehendat , & ne decipiamur , timeat , mortem consulat ; quæ salutaria suggeret consilia . Conetur homo eos animi sensus concipere , quos tunc habiturus est , eamque partem eligat , quam in ultimo hoc momento elegisse se vellet : sic malam electionem instituere non poterit .

Vtere hac ultima regula , non modò in statui electione , sed & in omnibus alijs deliberationibus , & dic tibi metipsi : quid in articulo mortis fecisse me vellem ?

Relinquant iter rectum , & ambulant per vias tenebrosas . *Prov. 2. v. 13.*

Licet in limine Pater jaceat , per calcatum perge patrem , siccis oculis ad vexillum Crucis evola . *Hieron. Epist.*

DIES

Septembei. penetrabimus, iisque penetratis delectabimur. Atque hæc delectatio fidem nostram animat; & viva fides fervorem nostrum inflammat. Agnosco, Domine quòd exiguus meus fervor è modica mea fide proveniat.

II. Altera temporis origo est; quòd nimium nos occupari patiamur vel negotijs, vel oblectationibus nostris. Animus in plura negotia divisus, dissipatusque facile languescit, & incapax evadit hujus applicationis, & ardoris ad agendum tam difficile salutis negotium necessarii. Remedium est, si non unicum, saltem præ omnibus alijs sibi curandum proponere salutis negotium, nec alia in se suscipere, nisi quatenus ea tanti hujus negotij cura permittit. Atque hujc juxta divinæ Providentiæ præscriptum cum intentione pura exclusa tamen omni mentis inquietudine, unice se applicare. Quod attinet ad animi relaxationes; quemadmodum nihil adeò cor emollit, ut vita mollis, & voluptuosa, sic etiam nihil adeò socordem reddit animam. Remedium est, non solùm animi remissionibus quamvis legitimis moderari, sed frequenter etiam sui divexandi studio eas minuere: hoc enim sui ipsius vexandi exercitiùm ad conservandum, & animandum fervorem plurimum conducit. Tertia temporis

origo.

origo est exemplum. Pauci sunt etiam ^{September.} perfectioribus, qui non aliqua in re animum relaxant. Ex horum parvis animi remissionibus alij illorum exemplo, auctoritate nixi easdem & majores sibi animi relaxationes permittunt; etsi illorum virtutes imitari non laborent. Remedium est, considerare aliorum exempla, ut ea imitemur; non verò eorum defectus, nisi ad eos evitandos; sibi que persuadere, nullum exemplum esse, præter exemplum Christi, quod imitari abque metu, & exceptione possimus.

III. Quarta origo teporis est nostra ignavia difficultati virtutis juncta. In dubium enim vocari non potest, virtutis exercitium difficile esse, sive id spectetur in suo objecto, quod sensus nostros, & aliquoties rationem transcendit, & non raro propensionibus nostris adversatur; sive spectetur homo, qui debilis, & inconstans est; & cum materia constet, ferè non nisi rebus sub sensum cadentibus moveretur. Remedium est, meminisse, quòd ipsa Veritas divina Christus asseveret, jugum suum suave esse. Quod si durum accidat, Crucem portare; suave esse debet eandem post ipsum portare, præsertim, cum is eam nobiscum portet. Si difficile videatur,

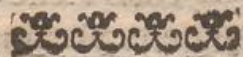
viii

September. vim sibi propter Deum inferre, unctio gratiæ, quam nobis impertitur, reddere eam suavem potest. Quid mundi sectatores agunt, & perferunt, ut mundo faciant factis, & ad supplicia æterna se præcipitent? quid nos, ut satisfaciamus Deo, & salutem æternam consequamur? meminisse nos oportet, nos plus fecisse ad sariandos effrenatos nostros affectus, quàm ad munus nostrum ritè obeundum. Sed denique, mi Deus, an nobis animus deesse potest, & fervor, si cogitemus, id, quod agimus, & toleramus, in felicitatem æternam desiderium?

Statue hisce remedijs uti, ad medendum corpori tuo. Quantumcunque inveteratum sit malum; insanabile non erit, si illis, ut oportet, utaris.

Nondum enim usque ad sanguinem restitistis, adversus peccatum repugnantes. *Hebr. 12. 4.*

Invenire est homines pusillanimes, & remissos, deficientes sub onere; quorum brevis & rara compunctio, animalis cogitatio. *Bern.*

DIES

September.

DIES XVI.

De Misericordia Dei Peccatorem ad pœnitentiam recipientis.

tis.

I.

CHristo nihil aded cordi fuit, quàm nobis demonstrare suam in peccatores misericordiam, quàmque promptus esset ad eos per pœnitentiam recipiendos. Incassum Pharilæi ea re offendebantur, incassum eum peccatorum amicum appellabant. Hanc enim exprobrationem gaudij, gloriæque argumentum sibi esse judicabat, malebârque, ut illi de sanctitate, quàm misericordia sua ambigerent. Affirmabat libere, se non justorum, sed peccatorum causâ venisse, ægros, non verò sanos à se veluti medico charitatis studiosissimo quæri. Laudârat, excusârat, & prætulera arroganti Pharilæo humilem publicanum, quantumvis gravium peccatorum reum. Magdalena infamem illam, & sceleratam fœminam non modò clementer in gratiam receperat, sed & illius defendendæ munus sibi impoluerat, eamque prædicârat. Sancto quodam astu mulierem adulteram legis

ii.

September. rigori, & falso Pharifæorum zelo subtraxerat; & contentus, eam crimen suum fuisse confessam, aliam ei pœnitentiam non injunxit, quàm verecundiam, & dolorem de offenso Servatore, charitatis tantopere studioso. In parabola boni pastoris, qui tanto cum ardore errantem quaerit oviculam, ostenderat admiranda sua in quaerendis peccatoribus desideria. Hæc omnia necdum ei sufficiebant: cum enim vereretur, ne amorem, & misericordiam suam in miseros peccatores non satis conciperemus, eam mirabili modo in parabola Filij prodigi exprimenda nobis demonstrare voluit.

II. Servatori jucundum fuit omnes circumstantias perversæ vitæ à filio prodigo traductæ nobis indicare, ut Patris misericordiam eidem ignoscentis melius conciperemus. Filius hic ingratus in nulla re bono Patri æquum se præstat, qui ipsum tenerimè dilexerat, & tam sollicitè educârat, postulat is ab illo legitimam suam, & non habita ratione admonitionum, neque blanditiarum, nec doloris, quem suo discessu Patri allaturus esset, lætabundus eum deserit. Vix ab eo discessit, cum beneficiorum, & admonitionum ipsius oblitus omnis generis pravitatibus se addicit
tam

tam profusè, ut intra breve tempus ingen-
tes opes dilapider, seque ad mendicitatem,
& necessitatem serviendi, atque ad porcos
pascendos demittendi redactum esse depre-
hendat. An non agendi ratio, & miseria
filij prodigi imago quædam est vitæ, &
miseriæ tuæ? an vita adeò perversa, o-
mniùmque beneficiorum oblita ansam da-
re poterat infelici huic filio sperandi, se
denuò inventurum quasdam benignitatis
reliquias in corde Patris tam crudeliter of-
fensi, & ad justissimam iram provocati?
si is, non nisi iniquum cum Patre suo agen-
di modum, & turpissimum ingrati sui ani-
mi vitium examinâssset, næ is gravissimam
invenisset causam de minima ope impe-
tranda desperandi; sed benignitatis pristi-
næ Patris sui erga se memor credit, se in a-
more inexhausto cordis paterni reperire
posse spem aliquam è miserijs suis emer-
gendi: plenus proinde confusione, dolore,
& confidentia ad Patrem suum redire, ad
pedes illius, quem offenderat, se proster-
nere, ejusque misericordiæ se penitus com-
mittere statuit. Si filij prodigi effræna-
tam vivendi licentiam imitatus es, cur e-
jus confusionem, dolorem, confidentiam,
& ad Patrem revertendi promptitudinem
non imitaris?

S

III. In-

September,

III. Infelix iste filius tremens, & confusus revertitur ad aedes Patris sui, ad ejus se pedes abjecturus; non quaerit reconciliatorem, aliud praeter cor Patris non desiderat; pristina Parentis benignitas polliceri ipsi viderur benevolentiam, qua in posterum quoque fruiturus esset. Neque fallitur: vix enim Pater suus eum contipicit, cum ipsum, quamvis longius abesset, quam oculi ejus eum discernere, paternus animus eum cognoscit; status miser, in quo erat, non impedit, quod minus eum filium suum esse adverteret. Nulla proin gravitatis, aetatis, imbecillitatis suae habitata ratione, nec, quam ingratum se filium exhibuisset, memor, Patrem solummodo se esse reputans, obviam illi currit, & ne leviter quidem ei exprobrata dissolutiois vitae licentiam cadit super collum ejus, & osculatur eum, pectori eum suo apprimat, lacrymis suis rigat, blanditijs favores jungit, eumque eleganti veste indui jubet, laetas ei epulas parat, & ad id omnes invitat, gaudij sui futuros participes. Possuntne omnia paternae hujus benevolentiae argumenta, quae nobis ipsemet, mi Deus, ad confidentiam nostram animandam enarrate voluisti, comparari illi benevolentiae, quam peccatori exhibes? atque adeo, li

cēs

cet vita mea sceleratior esset, vitâ filij pro-
digi, an non in misericordia tua sperare
deberem certò mihi persuadens, me à te
benignè excipiendum?

*Tantum abest, ut me repulsurus, ut etiam è
morum meorum emendatione gaudium perce-
pturus sis.*

Pater, peccavi in cælum, & coram te ;
jam non sum dignus vocari filius tuus.

Luc. 15. 18.

Talis vita mea ; nunquid vita, Deus
meus. *Aug. l. Conf. c. 3.*

DIES XVII.

De Spiritu Pœnitentiæ.

I.

NON satis est, externas pœnitentiæ spe-
cies habere, sed ejusdem habere spi-
ritum oportet. Primis Ecclesiæ tempori-
bus nihil erat hoc pœnitentiæ spiritu com-
munius, licet innocentes Christianorum
mores eum, ut videtur, minus redderent
necessarium. Nunc verò rarius nihil est,
cum tamen morum corruptela eum peni-
tus esse necessarium ostendat. Si Spiritus
iste animum aliquem occupavit, fieri non
potest, ut in eo non procreet tres effectus.

S 2

Pri-

September.

Primus est, sincerum quoddam Deo satisfacendi desiderium, cor suum affligendo, corpus suum divexando, sensus suos, & minus compositas propensiones subigendo. Homo verè poenitens cor suum velut hujus rebellionis considerat authorem, quo instigante omnes ejus potentiae in Deum insurrexere: proinde amore Dei, & poenitudine de eo offenso tactus exclamat: *Crucifigatur: reus est mortis.* Cor hoc cruci affigi debet per vivum, & assiduum dolorem; millenorum enim scelerum reum est. Ad id puniendum necessarium est, ut per sinceram contritionem peccatis suis moriatur. Præterea considerat corpus suum, velut servum rebellem, qui à Domino suo defecit; ac propterea tantum abest, ut vel minimum ei indulgeat, ut potius sibi persuadeat, satis austerè in id sæviri non posse. Acque hinc oritur ille fervor, quem concipit, id subigendi jejunijs, vigilijs, cilicijs, & alijs modis, quos Poenitentiae spiritus suggerit illis, qui eo tanguntur. Ah! indulgentia, qua scelerata, & rebeli carni blanditis, probè ostendit, te Poenitentiae spiritui non satis animari.

II. Alter effectus, quem Poenitentiae spiritus in anima aliqua generat, est amor
so-

solitudinis, & separatio à mundo. **Homo September,**
pœnitens mundum, & periculosas occa-
siones, quæ in eo inveniuntur, quæque la-
psuum ipsi fuere causa, cum eodem timo-
re, imò horrore intuetur, quo nos intue-
mur scopulos, ad quos naufragium feci-
mus. Hic cum inducit ad occasiones evi-
tandas propriâ experienciâ debilitatis, &
corruptionis animi sui convictum, simul-
que docet, quàm parùm fidere virtuti suæ
possit. Credit insuper, se non posse præ-
terquam in fuga, & solitudine securitatem
suam invenire. Novus pœnitens cor suum
considerare debet, ut faciem veritate ex-
tinctam; sed adhuc fumantem, quæ mox
denuò accenditur minima flamma propiùs
admota, id est, rebus, quæ priùs id inflam-
mârunt. Virtutem suam considerare de-
bet, ut tenerum florem vix è calyculo pro-
deuntem, qui ad minimum æris flatum,
vel solis ardorem marcescit. Denique a-
nimæ, quæ ad Deum, & meliorem fru-
gem redeundi desiderio tenetur, necessa-
rium est, se turbæ subtrahere, & ad seipsam
reverti, ut animi sui corruptelam, pecca-
torum suorum gravitatem, & funestas ani-
mi affectiones, quibus abripi se passa est,
cognoscat, ut eas coram Deo deplorat, la-
chrymis suis expiet, earum fontes indaget,

September. & remedia eis adhibeat. Si motus pœnitentiæ, quos Deus tibi inspirat, tam modicum fortiantur effectum, an non hoc inderitur, quòd curæ tibi non sit, mando, quò ejus tibi jacturam parit, te subducere?

III. Tertius effectus, quem Pœnitentiæ spiritus in aliqua anima progignit, est amor orationis. Anima pœnitens, quæ videt, & sentit miseriam suam, suam ad malum propensionem, impotentiam suam, & à bono aversionem, facile comprehendit, quantopere auxilio divino, gratusque ad illam superandam sibi opus sit. Qui verò certius eas obtinere potest, quàm oratione? præterea nulla oratio plus apud Deum potest, quàm secretus hic gemitus animæ delicta sua præterita, miseras suas præsentis deplorantis, Deumque mæsto, sed eloquenti silentio deprecantis, ut illa sibi remittat, & ab iisdem se servet immunem? & quid melius convenit animæ pœnitentiæ continua ejus occupatio esse deberet, coram Deo ingemiscere, & cum Propheta dicere: *Domine, ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.* Da mihi, Domine, hunc spiritum orationis, cui semper associatæ sunt gratiæ, qui mihi conciliet effectus misericordiæ tuæ tantopere mihi necessarios, meque, qui enot-

mum

*Psal. 37.
v. 10.*

mium scelerum reus sum, magnum reddat September,
pœnitentem

*Si peccator es, pœnitens esse debes. Sed ve-
rus pœnitens non es, nisi orationi, solitudini, &
mortificationi te addicas.*

Postquam coangustatus est, egit pœni-
tentiam valdè coram Deo, deprecatusque
est eum. 2. Paral, 33. 12. & 13.

Pœnitentia pro Dei indignatione fun-
gitur. Tertull.

DIES XVIII.

De Amore Deliciarum.

I.

Vita mollis, & delicijs debita plerumque
immoderata, & non rarò vitiosa est,
etsi vitium in ea deprehendi non possit.
Quælibet deliciae seorsum carere vitio
possunt, sed earundem continuatio, amor
nimius, quo illæ appetuntur, & hujus a-
moris effectus sæpissimè nos reddunt scele-
ratos. Servator illis, qui vitam hanc vo-
luptuariam agunt, maledictionem impre-
catur: *Væ vobis, divitibus, qui habetis consola- Luc 6 v. 24
tionem vestram: Væ vobis, qui saturati estis. & 25.*
Væ vobis, qui ridetis. Nihil est, excepto

September. peccato, vel statu peccati, quod Christo maledictionis possit esse scopus. anne vita delicias consecretans, cui ipse maledictione tam clarè minuitur, innocens esse potest? nos, qui corrupti sumus, à peccato nos tueri non valemus, si propensione ad id nos inducenti non resistamus; qui verò propensione huic resistere possumus, nisi continuam nobis vim inferamus? quomodo homo aliquis, qui in delicias suas impotenti cupiditate fertur; qui cum timore, & horrore spectat, quidquid ijs adversatur, sufficientem sibi vim inferre potest? qua igitur ratione adversus eas tueri se potest?

II. Deliciae innocentes, & vitiosae idem sæpè objectum habent; nec inter se differunt, nisi in circumstantijs, moderatione, vel excessu. Lusus, exempli gratia, est oblectatio, quæ in se innocens esse potest; si verò in consuetudinem transeat, ut multis evenit, si nimium temporis ei tribuatur; si affectus noster nimium ei affigatur; tum iste in lulum affectus ad officia nostra negligenda nos impellit; si nimis multum pecuniarum exponatur, quis dubitet, quin lusus iste vitiosus sit? annon ex communi hominum sensu impossibile est, ubi lusus in immodicam cupiditatem degenerat, dignoscere, quousque sese limites justæ animi

mi relaxationis extendant? & si quis dignosceret, foretne minus impossibile, intra hosce terminos, ut par est, sese continere, quàm firmum pedem figere in loco præcipiti, & lubrico, ex quo vi omni detrudimur? Præterea, in quo consistit malitia peccati lethiferi? in eo, inquit S. Augustinus, ut quis media sibi statuat finem, & finem media. Jam verò, an non homo delicij deditus præcipuam suam occupationem constituit in quærendis oblectationibus? an non de ijs plus, quàm de salute sua, Deoque cogitat? annon omnia ferè ad illas refert? Ecquid est voluptatem suam sibi finem statuere, si hoc non est? an negari potest, hominem sic animo comparatum peccatum grave admittere? an non immoderatus affectus, quem erga voluptates tuas foves, ansam tibi præbet metuedi, ne huic statui implicitus vivas? & nihilominus, quòd voluptates vitiosas non admittas, infontem, te credis? Verùm, annon Deus aliud hac super re iudicium feret?

III. Possumusne sine gravi delicto vitam agere, quæ nos moraliter impotentes reddit ad obeunda munera conditioni nostræ, Christianorumque dignitati, qua gloriamur, annexa? an non immoderatus vo-

September.

luptatum amor ad id nos reddit inhabiles? annon iudex, qui animi remissionibus immodica cupiditate inhiat, laborem fugiet? an non ei difficilia accident studia necessaria ad acquirendam habilitatem, sine qua munus suum nec obire, nec, quod consequens est, in eo perseverare potest? impendetne omnem operam, quæ exigitur ad examinandum negotium quoddam implexum, & causam perfectè cognoscendam? nonne eam scribarum alicuj negligentis, & corrupto committet? habebitne Ecclesiasticorum, vel Curionum aliquis, qui genio suo indulget, zelum illum, quo carere ipsi haud licet, quin muneris sui prævaricator sit? suscipietne in se labores, sine quibus muneri suo satisfacere non potest? poteritne mulier sibi dedita, quæ præter animi remissiones aliud animo non voluit, eò adduci, ut sufficientes marito suo placendæ curas in se suscipiat, ut liberorum suorum educationi se impendat, domesticorum suorum actibus invigilet? an non hæc omnia ad officium Christiani ritè implendum necessariò requiruntur? & si deliciarum amor ab his præstandis eam impedit, annon salutis æternæ consequendæ eam efficit incapacem? quo igitur fundamento, mi Deus, nititur spes salutis tot fami-

na.

narum, quarum vita nihil est, nisi assidua September.
deliciarum confectatio?

Examina te, ut perspicias, an non delicijs nimium sis addictus; & si id cognoscis, nitere huic cupiditati moderari, ejusque effectus impedire.

Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram. *Luc. 6. 24. & 25.*

Væ vobis, qui saturati estis. Væ vobis, qui ridetis. Lubrica spes, quæ inter fomenta salvari se sperat. *Hieron.*

DIES XIX.

De Defectibus Christiano in Conversazione Vitandis.

I.

QUAM difficile est cum hominibus conversari, ut Deum non offendamus, nec conscientiam nostram lædamus. Virum perfectum esse oportet, inquit S. Iacobus, qui loquendo non peccet. Sed in-
lac. 32.
super addit: qui non potest refrænare linguam suam, seipsum decipit, si credat, se verum Christianum esse. *Quotiescunque inter homines fui,* inquit Sanctus quidam *vir; minor homo redij.* Hoc est, homo minus probus; an non verum est, conversationes tua *potissimam Confessionum tua-*

rum

September, rum esse materiam? silentium est medium brevissimum juxta, & tutissimum, innocentiam suam conservandi. Plurimi inveniuntur defectus, quos vitare in hujusmodi congressibus oportet. Primus est inutilitas. Quibusnam de rebus pleraque fœminæ, ne illis quidem exceptis, quæ probæ censentur, colloquia miscent? de rebus frivolis, & ferè nihili, auditur inter eas de Deo sermo? risui sese exponendas esse crederent, si id fieret. Potestne ulla ex re alia Christianorum corruptela melius cognosci? nihil est, ex quo melius colligere possimus, quàm parùm Deum amemus. Si te, mi Deus, amaremus, frequenter tui recordaremur; si tui recordaremur, etiam de te loqueremur. Si in ore nostro non versaris, inde oritur, quòd in corde nostro non inveniaris. Si verò conversationes inutiles damnandæ sunt, quid sentiendum de periculosis, & sceleratis, quæ plenæ sunt vel colloquijs vanis, vel maledicis, & obscœnis?

II. Quænam est materia potissima colloquiorum viris valdè honestis, & illis, qui minùs improbi æstimantur? omnia versantur in æstimatione divitiarum, honorum, animi relaxationum. Ex hisce regulis proponuntur infinita axiomata va-

na, Evangelio adversantia, &, quod con- Septembris,
sequens est, falsa, idque nemine reclaman-
te. Si quis in medium proferret propo-
sitiones veritatibus, ut vocant, speculati-
vis Evangelij contrarias, etiamsi nec mini-
mam de Religione cogitationem haberet,
an non in hujusmodi impietate insurgere-
tur? dū verò venditantur axiomata verita-
tibus Evangelij practicis repugnantia, pro-
ferenti applauditur. Sed, amabo, sūntne
istæ minùs fidei dogmata, quàm illa? inte-
rea Christianus, qui nulli alteri defectui in
sua conversatione obnoxius esset, innocen-
tem se reputaret. Verùm, annon eorum
rationem reddet coram severo tribunali il-
lo, ubi etiam verba otiosa judicabuntur? &
quid erit de verbis aliorum famam læden-
tibus? quàm rarò contingit conversationi-
bus interesse, in quibus proximi fama non
laceretur? quàm rarò contingit, ut quis
hujus vitij particeps non sit? at, si quis i-
ta virtutem colat, ut alieno nomini non de-
trahat, éstne tantæ etiam virtutis, ut de-
tractiones cum voluptate non audiat? ec-
quis probitatis adeò studiosus est, ut se,
prout obligatur, detractioni opponat. Et
tamen is, qui detractionem libenter audit,
vel ignaviter tolerat, cùm eam impedire
posset, non minùs reus est, quàm ipse ob-

re-

September. trectator. Eheu ! auderesne posthæc
infontem dicere?

III. Estne rariùs quid, & non magis
adhuc deplorandum, videre Christianos,
qui sermonibus inhonestis, & obscænis
prophanant linguam toties Christi Sanguine
tinctam; videre fæminas, quibus
pudorem, & modestiam natura indidit,
quæque se Christianas dicunt; & nihilo-
minus in alijs verba libera, & ambigua to-
lerant, eaque ob delectationem, quam ex
ijs capere advertuntur, provocantur, & si-
bi metipsis permittunt. Hujuscemodi ver-
ba veluti nihilum reputantur, & facetiæ
appellantur; cum tamen Apostolus ea pec-
catis illis annumeret, quæ nobis cælum
occludunt, & conscientiam ea proferen-
tium, & animas audientium maculant. Ah!
quàm multis juvenibus unicum verbum
ambiguum, unicum verbum obscænum
innocentiam eripuit. Verbum hoc am-
biguum turpem cogitationem generat;
turpem cogitationem sequitur turpe de-
siderium, & turpe desiderium interitum a-
nimæ parat, dum eam sceleratam reddit.
Quàm crudeles facetiæ, quæ ad perniciem
animarû Christi sanguine redemptarû col-
limant! Væ tibi, si harû particeps! si eas
modò non deploras, quas lachrymas olim
sibi elicient?

Fac ad Deum orationem Davidis; & dic ei Septembes.
cum hoc Propheta: pone Domine custodiam ori
meo, & ostium circumstantiæ labijs meis, ut non *Psalm. 149*
delinquam in lingua mea.

Si quis autem purat, se Religiosum esse,
non refrænans linguam suam, sed seducens
cor suum, hujus vana est Religio. *Iacobi 1. 26.*

Facilius est tacere, quam verbo non
excedere. *Imit. Christ l. 1. c. 16.*

DIES XX.

De Oratione Matutina.

I.

ORatio matutina functio esse videtur
homini etiam non Christiano per-
quam necessaria: quantopere igitur ad eam
persolvendam Christianus obligatur? Deus
prima est nostra origo; itaque non cultum
duntaxat, sed primum cultum ejus Maje-
stati præstare tenemur, manè eum adoran-
do. Atque hoc negligere sine injustitia,
& quadam sacrilegij specie non possumus.
Sic Spiritus Sanctus nos hortatur: *Iustus cor Eccli. 49.*
suum tradet ad vigilandum diluculo ad Domi-
num, qui fecit illum, & in conspectu Altissimi *v. 60*
deprecabitur. In sacris litteris Deus fru-
gum

September.

gum, atque animalium primitias ardentissimè ambire viderur; sæpiùs, & instantissimè eas sibi offerri præcipit, & ijs, qui id non præstant, pœnas horrendas minatur. Unde oritur tam ardens easdem obrinendi desiderium, & zelotypia? quid enim addeere ipsius gloriæ poterant fructus oblati, bestię jugulatæ? per hoc ostendere nobis voluit, quantopere cordis nostri primitias affectaret, quantumque sibi doleret injuria, quam ei inferremus, si illas, Deo iniquè posthabito, creaturis consecraremus. Omnes creaturæ Deum suum venerari cultu religioso debent: sed cultus iste, omnibus alijs posthabitis, divinæ Majestati omnium primò deferendus est. Si igitur diei reliquias Deo colendo tribueremus, haberetne acquiescendi causam in eo, quod mundus, & creaturæ ipsi fecere reliquum? annon Ethnici, qui tam solliciti erant, primum hunc cultum idolis suis præstandi, & Turcæ, qui in ipso armorum tumultu quinquies de die Deum adorare solent, Christianos condemnabunt?

II. Beneficijs Dei assiduè fruimur; possumusne prompti nimis esse ad agendas Deo grates? annon primus cordis nostri motus, cum expergiscimur, esse debet motus grati animi? atque ad hoc eò magis ob-

li-

obligamur, quod rursus evigilemus novo September.

Dei beneficio, qui de nocte nos à repenti-
na, & unà forsan à morte æterna servavit;
in quam peccatum, cui eramus obnoxij,
nos adduxisset. Quàm multis hominibus
id hac ipsa obvenit nocte! an non eorum
infelicitas cuiusdam admonitionis, & inci-
tamenti est loco ad gratam animi erga
Deum significationem, qui nos ab illa tui-
tus est? quodlibet vitæ nostræ momen-
tum pluribus Dei beneficijs insignitur; ut
eorum nec unicū sit, in quo nos non conser-
vet, in quo nobis non succurrat. An igitur
vel unicum momentum esse decet, in
quo ipse non recordemur, in quo non to-
rum, quod sumus, totum, quod habemus,
& omnia, quæ agimus, ei non offeramus.
Verùm, cùm per imbecillitatem nostram
singulis id momenti præstare nobis haud
liceat, saltem hoc agere non negligamus.
primis diei momenti, & viva quadam gra-
ti animi testificatione Deo dicamus: totum
id, quod sum Domine, totū id, quod habeo.
totum id, quod possū, à te proficiscitur: ita-
que tuū sit, oportet; totum proin penitus id
tibi consecro; cor meum, & omnes ejus mo-
tus, & quidquid interdum acturus, aut pas-
surus sum, tibi offero, nihilque aliud opto,
quàm, ut omnia ad gloriā tuam referantur.

T

III. Pro-

September,

Oportet semper orare, & nunquam deficere.

Luc. 18. 13.

III. Proprium nostrum commodum nos quoque obligat, ad satisfaciendum officio orationis matutinæ. Secundum Christi monitum, orandum semper nobis foret, cum magnis ad id necessitatibus impellamur, quas probè agnoscere par esset; atque hæc agnitio urgere nos assidue deberet, ut per orationem ad illum confugeremus, qui solus subvenire nobis potest. Verùm necessarium est, saltem cum prævidemus, vel metuimus occasiones periculosas, in quas incidere poterimus, objecta periculosa, quæ nobis occurrere, diversas necessitates, quæ nos premere, violentas tentationes, quæ invadere nos poterunt; necessarium, inquam, est, ut imbecillitate, & impotentia nostra hæc occasiones prævertendi, hisce tentationibus resistendi, ab his objectis nos defendendi, ex his necessitatibus nos eruendi convicti ad ipsum confugiamus, qui protectione sua hæc pericula avertere, gratijs suis debilitatem nostram roborare, ignaviam nostram animare, præcautioni nostræ succurrere, & omnibus necessitatibus nostris subvenire potest. Eheu! qui fit, ut in occasionibus adeò sis imbecillis, ut toties tentationibus succumbas, ut de die tam facilè in peccatum labaris? annon hæc est causa, quòd curæ tibi non

non sic hæc pericula, & miseras tempore ^{September.}
matutino prævertere petendo à Deo gratias
tibi necessarias, quas Deus non nisi oratio-
nibus concedere decrevit?

*Statue primum cordis tui motum Deo conse-
crare, & preces matutinas, quocunque demum
obtentu, nunquam negligere.*

Iustus cor suum tradet ad vigilandum
diluculo ad Dominum, qui fecit illum, &
in conspectu Altissimi deprecabitur. *Ec-
cli. 39. 6.*

Vides, quomodo te reddat certum de so-
licitudine sua, quam pro te gerit, si te sen-
serit sollicitum sui. *Vigilas tu? vigilat
ille. Confurge, accelera, anticipa ipsas
etiam vigilias, invenies eum, non præve-
nies. Bern. in Cant.*

D I E S XXI.

De Praxi Imitationis Iesu
Christi.

I.

Scriptura Sacra Verbum æternum, & Sa-
pientiam increatam appellat Speculum
sine macula. Præcipuus usus speculi est
nostras nobis maculas, & defectus aperire,
ut eos corrigere, simulque desiderium eos

*Speculum si-
ne macula
Dei Maje-
statis. Et i-
magò Boni-
tatis illius.
Sap. 7. 26.*

T 2

emen

September. emendandi in nobis excitare possimus, dum nobis eorum turpitudinem ob oculos ponit. Primus effectus, quem perfecta Christi divini hujus speculi cognitio proferre in nobis debet, est, nobis proponere vitia, & defectus nostros, & quod consequens est, ostendere, quàm dissimiles huic admirando exemplari simus, atque unà desiderium, & medium omnes hæc maculas delendi, nobis inspirare. Itaque, quemadmodum homo aliquis vanus, & cupiditati mundo placendi immerfus, speculum sæpiùs consulit, faciei suæ maculas, vel ornatus sui defectus observaturus, ut omnia decenter componat; sic ij, qui Deo placendi desiderio tenentur, frequenter oculos convertere in Christi Cruci affixi imaginem debent, velut in admirabile speculum, quod ipsis vitia, & defectus suos ostendet, simulque potens incitamentum suggeret, sincerum desiderium inspirabit, seque corrigendi medium suppeditabit. Hinc initium facere nos oportet ab imitando Christo; quod S. Paulus appellat exuere veterem hominem, quæ necessaria ad novum induendum dispositio est.

*Secundum
mensuram
regula, qua
mensus est
nobis Deus.*

2. Cor. 10.

13.

II. Præterea, SS. Litteræ Christum vocant Regulam nostram. Architectus, qui palatium quoddam extruere cupit, in
men-

mente habere debet aptam, exactamque
ejusdem idæam, quæ ei regulæ sit loco, &
ad quam omnes operis sui partes exigat,
nec unquam aberret. Tota Christi vita
generalis est vitæ nostræ regula, & quævis
actionum ipsius singillatim regula cujusli-
bet actionum nostrarum esse debet: idcirco
ipsius facta oculis nostris obversari assidue
debent, velut totidem regulæ, ut ijs no-
stra accomodemus, eaque emendemus,
si illis inveniantur dissimilia. Vita nostra
tribus actionum generibus constat. Pri-
mæ sunt actiones purè naturales, quæ vitæ
conservandæ serviunt, quales sunt bibere,
edere, & dormire. In his actionibus con-
ijcere oculos nostros in Christum debe-
mus, ut animadvertamus, quomodo ipse
easdem exercuerit, quomodo actiones vi-
lissimas nobilissimis intentionibus elevare
noverit, quomodo earum regula fuerit ra-
tio, earum mensura necessitas; & quomo-
do eisdem junctæ semper fuerint modera-
tio, & temperantia. Arque, ut eum in mo-
dum agamus, ut eadem circumstantiæ e-
tiam in ijs actionum generibus, cum nos
eas obimus, inveniantur.

III. Secundi generis actiones sunt illæ,
quæ spectant officia vitæ civilis, ut Chri-
sto regulæ nostræ divinæ nos accomode-

September.

mus, necessarium est assiduè nobis ob oculos ponere modum illum admirabilem, quem ipse in conversando tenuit, considerare, quantam in actionibus suis exterioribus modestiam præ se tulerit, quantam in verbis suis circumspectionem, & mansuetudinem, quantam humilitatem amabili gravitati conjunctam, quantam imbecillitati quorundam se accommodandi facilitatem, quantam in perferendis aliorum importunitatibus, & persecutionibus patientiam, quantam erga miseros commiserationem, quantam eos consolandi, & juvandi sollicitudinem, quantam erga omnes urbanitatem, benignitatem, & charitatem demonstrârit. Observasne has regulas in tua conversatione, sicut oportet? si non observas, causa est, quòd Christum præ oculis non habeas. Postremæ actiones sunt illæ, quæ spectant ad cultum Dei: hæc sunt, in quibus singulariter Christum imitari nos oportet: itaque si precari cupis, Iesum in orto olivæ orantem contemplare; quanta reverentia, & humilitate Patrem suum non adorat? faciem suam in terram prosternit; quanto fervore, quanta intentione? à discipulis suis recedit, ut animam suam ab omnibus alijs rebus avocet. Quanta confidentia? Ah! *Pater mi: omnia tibi*

pos.

possibilia sunt. Quanta perseverantia! per Septemberi
horam integram orat, quamvis non exau-
diatur. Quanto consensu cum voluntate
divina. Ah! *Pater mi, si possibile est, transeat à* *Matth. 26*
me calix iste: verumtamen non, sicut ego volo,
sed sicut tu. *v. 39.* Hunc in modum orare nos o-
portet. An id facis? si oratio tua huic re-
gulæ non respondet, recta oratio non est:
si verò ita se res habet, mereturne exaudiri?

*Assuesce in qualibet actionum tuarum oculos
in eas Christi actiones conijcere, cum quibus tuæ
convenire possunt, ut ijs tanquam regula utaris,
juxta quam tuas instituas actiones.*

Aspicientes in authorem fidei, & con-
summatorem IESum. *Hebr. 12. 2.*

Sicut à Deo nos separat dissimilitudo, ita
nos illi conjungit imitatio. *Aug.*

DIES XXII.

De Patientia in Rebus Adver-
sis.

I.

Homo patiens, inquit S. Iacobus, homo
perfectus est. Casus adversi cunctas
virtutes exercent, probant, easque illu-
stres reddunt. Sine rebus adversis virtu-
tes vel dubiæ, vel imperfectæ, vel imbe-

September. cilles sunt: sed, ubi adversa ingruunt, virtutes certæ, & perfectæ redduntur. Quantopere fides non se prodit in hujusmodi rebus afflictis; cum ea nos doceat, nos à Deo amari, dum nos castigat; ex ejus benignitate oriri, dum nos affligit; eum bene nobis cupere, dum malum nobis infert; id fieri, ut nos humiles, & demissos reddat; ut nos probet, ut mundi vanitatibus renuntiemus, eique adhæreamus, ut filij sui Crucis affixi imaginem, & unâ prædestinationis nostræ characterem nobis imprimat; denique ut coronam nostram certam reddat, & augeat? quantam ad hæc omnia credenda fidem habere non oportet, cum ei repugnet, & natura, & lumen rationis humanæ; quibus adstipulatur sensus omnium animi motuum, & omnium ferè hominum judicium?

II. Quid melius prodit spem, quam cernere hominem afflictum, persecutionibus oppressum, opprobrijs obrutum, in nihilum, ut ita dicam, & in statum, è quo emergendi nec minima spes apparet, redactum; cernere, inquam hunc hominem

Rom. 4. 19. sperantem *contra spem in spem*; omnem fiduciam suam in Deo collocantem, qui non modò eum deseruisse, sed & inimicis ipsius ad eum perdendum associasse se viderur; &

ni-

nihilominus cum Jobo dicentem: *etiamsi September. me occideris, in te sperabo: in hanc severam manum confiderem, quæ lethalem ictum Job. 13. 15. mihi infligeret.* Quid magis admirandum, quàm videre hominem sibi constantem ad instar scopuli in medio fluctuum, quibus undique verberatur, immoti? solum lumen rationis tantum spectaculum in hujusmodi generoso animo, & in tali confidentia, ut etiam Ethnico cujdam hæc verba expresserit: *spectaculum Deo dignum vir bonus cum mala fortuna compositus; Seneca.* neque tamen victus.

III. Sed quanta charitate opus non est, ut amemus Deum etiam tunc, cum dedita operâ nos persequi videretur; ut eum ceu Patrem reverentia, & amore filiorum prosequamur tunc etiam, cum nobiscum velut inimicis suis rigidè agit; ut eum non solum adoremus, sed etiam divinæ providentiæ ordines, quantumcunque severi esse credantur; ut non tantum revereamur percutientis manû, sed etiã exosculemur? Nihil, dicere solebat Divus Ludovicus in hujusmodi statû redactus, meliùs nobis demonstrat, quantus sit Deus, quantumque mereatur. Quanta obedientia non opus est, ut quis velut alter Isaacus imponi se rogo patiatur non solum absque repugnantia, sine mur-

September, muratione, sed & sine querimonijs; ita,
 ut cum Davide dicat: *feri Domine: ego enim
 in flagella paratus sum.* Novi enim, manum
 tuam à corde tuo dirigi: vel cum Jobo: *Et
 hæc fit mihi consolatio, ut affligens me dolore,
 non parcas.* q. d. Equidem multa perpe-
 tior; natura probè scit, quàm acerbum sit
 pati: sed cum hoc à tua proveniat volun-
 tate, suave id mihi accidit: ad assiduas æ-
 rumnas sensus, & ratio consternantur: sed
 Deus vult. Hæc una vox omnia mitigat.
 Sic loquitur, sic agit homo patiens. Im-
 pletur ne voluntas divina perfectiùs in cœ-
 lo? faciuntne eam sancti Cælestis Paradi-
 si incolæ jucundius? faciuntne eam genero-
 sius?

*Si scire aves, an pietatem habeas sinceram,
 virtutem veram, collige id è tua in rebus adver-
 sis patientia: omnia namque alia signa sunt ambigua.*

In igne probatur aurum, & argentum;
 homines verò receptibiles in Camino hu-
 militationis. *Eccli. 2. v. 5.*

Sæviat, quantum vult, pater est. *Aug.
 in Psal.*

DIES

DIES XXIII.

De Charitate erga Proxi-
mum.

I.

Quamdiu fecistis, inquit Christus, uni ex *Math. 25.*
fratribus meis minimis, mihi fecistis. *v. 42*

Itaque in persona proximi Christum intue-
ri debes. Is latet in hoc paupere, in hoc
misero, in hoc inimico, qui tam crudeli-
ter te offendit. In his non minus verè est,
licet modo penitus diverso, quàm in San-
ctissima Eucharistia, cum utrumque ver-
bo Dei æqualiter nitatur. Si vilitas, &
miseria hujus pauperis ab eo te aversum
reddit; Majestas Christi, quæ hunc pau-
perem, hunc miserum incolit, reveren-
tiam tibi imprimat, & charitatem inspiret.
Si injustitia, & crudelitas hujus inimici
bilem tibi mover, benignitas, & mansue-
tudo Christi, quem intueri in hoc inimico
debes, animum tuum mitiget, & iracun-
diam comprimat. In finitis nominibus
Christo devinciris: quæ igitur obsequia
jure exigere à te non potest? hisce quidem
ipsi non est opus, transfert tamen omnia
sua jura in proximum tuum. Interea ra-

tio.

September. tionem habebit omnium obsequiorum, quæ illi præstas. In iudicio extremo videbitur oblivisci eorum, quæ sibi facta sunt, solummodò mentionem faciet obsequiorum amore sui proximo præstitorum.

Matth. 25. Esurivi, & dedistis mihi manducare &c.

Zach. 2. 8. II. Qui tangit vos, inquit Dominus, tangit pupillam oculi mei. Deo non satis est dicere, ab eo, qui fratrem offendit, Deum ipsum offendi; sed addit; in ipsa etiam oculi pupilla lædi, id est, in parte tenerissima, & doloris impatientissima; non leve vulnus est, quod oculi pupillæ infligitur; quodlibet vulnus maximum, nec levis momenti dolorem ei affert. Sic amor, quo Christus in fratres nostros fertur, facit, ut quodvis malum, quod ipsis inferitur, non ut malum duntaxat, sed ut maximum malum consideret, quo magis moveri videatur, quàm eo, quod sibi metipsum obtingit. In sententia, quam Christus in extremo iudicio pronuntiabit, propriæ causæ oblivisci videtur, minúsque attentus injurijs sibi illatis, earum mentionem non facit, sed duritiei in pauperes admisæ: *Matth. 25.* Esurivi, inquiet in persona pauperum, & non dedistis mihi manducare. Amor, quo eos prosequer, me impulisset ad dandum vobis cælum pro panis frustillo, si hoc

Matth. 25.
42.

hoc ei dedissetis, sed hoc pretio illud e-
mere noluitis. Idcirco jure illud obti-
nendi excidistis, & proin in omnem æ-
ternitatem, non nisi maledictionem, &
quæ eam sequitur, perennem infelicitatem
incurreretis.

III. Si Christus ipse stipem à te flagita-
ret; quemadmodum eam à quibusdam
Sanctis petijt, si quam gratiam à te posce-
ret, si obsequium aliquod sibi exhiberi exi-
geret, an id ei negares? annon te nimis
honorarum, & felicem reputares? an non
omnium gratiarum maximam esse cense-
res, habere occasionem, & vires gratum
quid Christo præstandi? jam verò, si ob-
sequium aliquod fratri tuo Christi amore
præstas, si in ipsius nomine pauperi stipem
porrigis, securior es te id obsequij Christo
præstare, quàm esse possis, si id ipsi Christi
personæ præstes. Soli sensus tui, qui fal-
lere te possunt, in hoc rerum statu hujus
te securum redderent. Fides verò, quæ
imponere tibi non potest, id tibi pollice-
bitur in occasionibus, quæ tibi quotidie
suppetunt, charitatem erga fratres tuos
exercendi. Fatere igitur, charitatem ti-
bi non deesse, nisi quia fide cares. Heu
me! Domine, si fides, & charitas mihi de-
sunt, quis, nisi ethnicus, & reprobus sum?

As-

September.

September.

Assuesce sequi Consilium Apostoli, vel potius præceptum Servatoris, quod jubet Christum intueri in proximo suo; tum difficile tibi non accidet ei benefacere, sed longè difficilius, ei malum inferre.

Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis. *Matth. 25. 40.*

Auro parietes, auro fulgent laquearia; & nudus atque esuriens ante nostras portas Christus in paupere moritur. *Hieron. Epist. 32.*

DIES XXVI.

De Paupertate.

I.

2. Cor. 8.
v. 9.

PAupertas est thesaurus Evangelij absconditus, cujus pretium homines non cognoscunt. Necessarium proinde fuit, ut Deus in terram id docturus descenderet. Deus, inquit S. Bernardus, omnia bona gloriæ in cælo possidebat: sed thesaurus paupertatis ibi non inveniebatur: venit itaque in terram, eundem quaesiturus; & propter hunc è cælo se demisit is, qui infinite dives erat, egenus factus est, inquit Apostolus, ut illius inopiâ nos divites essemus. & per hoc mōdebatur cupiditati

no-

nostræ, quæ, cum nos impelleret ad nimis ardentem desideranda, & immoderata sollicitudine cumulanda terræ bona, nos discrimini exponebat, cælestia amittendi. Paupertas est illa gemma pretiosa Evangelij, quam obtinere non possumus, nisi omnium bonorum nostrorum impendio; neque tamen eam pretio nimis magno comparamus. Servator omnibus suis bonis ad eam impetrandam se spoliavit: siquidem tam pauper natus est, vixit, & mortuus est, ut omnium bonorum loco, non nisi Crucem, clavos, & coronam è spinis contextam haberet. Is non tantum paupertatem amavit, sed etiam pauperes; elegit Apostolos, inter pauperes vitam suam transegit. Et hi fuere præcipuus curarum, & instructionum ipsius scopus. Denique paupertatem satis remunerari non credidit, nisi eidem jus Regni cælorum consequendi firmaret: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est Regnum cælorum.* Credisne hunc fidei articulum tu, qui paupertatē tantopere formidas, tu, qui tanto bona congerendi desiderio flagras?

Matth. 5. 3.

II. Paupertas virtus hæc Evangelica omnibus statibus, sed modo diverso convenit. 1. ea obligat homines, qui in mundo degunt, ut animum à bonis terrenis ab-

stra-

September. strahant, & desiderium ea cumulandi moderentur. Imò Apostolus Christianos, etsi Religiosi non sint, hortatur, ut ij, qui bona possident, animum tam parùm illis addictum habeant, ac si ea non possiderent.

2. obligat Christianum ad rescindendum, quidquid nimiam redolet vanitatem, quidquid modestiam offendit Christianam, veluti rem contrariam promissis, quas in Baptismate suo fecit, omnibus sæculi pompis renuntiandi.

3. virtus hæc Christianum obligat ad bene utendum suis bonis, ad sarcinendum abusum in ijs à se admissum, ad prævertenda pericula, quibus illa nos exponunt.

4. tantùm abesse debet, ut opes superbiam divitibus inspirent, uti plerùmque accidit, ut etiam demissè se gerere debeant, considerato statu suo, veluti statu statui Christi penitus opposito, qui pauper, & vixit, & obiit pauper, qui maledictione percussit divites bonis suis nimium addictos. Et quàm pauci inveniuntur, qui hoc malo non laborent? Denique dives formidare debet, idcirco, quòd status cupiditatis superbiæ, & mollitiei, indulgentiæ erga se, & duritiei erga alios, multaque salutis complectatur obstacula, ob occasiones, quas suppeditat, desideria, quæ generat, facultatem, quam præbet, im-

mo-

moderatas suas cupiditates sariandi. An ^{Septembris.}
hac ratione statum tuum consideras, si di-
ves es? id, si fieret, nã tam arrogans, & su-
perbus haud fores.

III. Paupertas Evangelica obligat Re-
ligiosi Instituti sectatores. 1. ut nihil ha-
beant tanquam proprium. Ut de nulla re
disponant, nihil acceptent, nihilque do-
nent absque Superiorum facultate. 2. Ut
animum habeant à rebus, quorum usus i-
psis conceditur, valde avulsum. Quam
enim probrosum esset homini Religioso,
nugis, uti aliquoties contingit, ita addi-
ctum esse, sicut mundi sectatores addicti
sunt magnis bonis? hoc sanè est animo di-
vitem esse, hoc est paupertatis difficultati-
bus premi, neque tamen ejus merito gau-
dere. 3. Ut in se, & supellectili sua rescin-
dat, quidquid luxum, & vanitatem sapit.
Elegantissimum hominis, & cubiculi Re-
ligiosi ornamentum est paupertas: quid-
quid ei adversatur, illud deforme reddit.
4. Ut non modò sine querimonijs, sed &
cum gaudio perferat paupertatis effectus,
felicem se reputans, quòd similitudinis
cum paupere Christo aliquot habeat signa.
Annon es ex ijs Religiosis, quorum con-
ditio commodior est, quàm Sæcularium;
& qui, cum divitiarum non habeant impe-

U

di-

September

dimenta, earum tamen commoda habere desiderant? estne hoc Christum pauperem imitari? & talis ad remunerationem pauperibus promissam aspirer?

Percurre obligationes, conditioni tuæ proprias, quod ad paupertatem attinet, ut videas, quomodo eis satisfacias.

Quoniam propter vos egenus factus est, ut illius inopia divites essetis. 2. Cor. 8. 9.

Affatim dives est, qui cum Christo pauper est. Hieron. Epist. 1.

DIES XXV.

De Missæ Sacrificio.

I.

Non potest esse Religio sine aliquo cultu, qui Deo exhibeatur; neque cultus perfectus absque sacrificio; nec sacrificium perfectum, nisi Deo offeratur victima Deo digna, id est, Homo-Deus, neque enim est, nisi Deus solus, qui sit victima Deo digna. Hoc Sacrificium oblatum est in monte Calvariæ, ubi Christus Homo-Deus gloriæ Patris sui se immolavit. Missæ Sacrificium istius est imago; sed imago, quæ id ipsum, quod exhibet, in se complectitur. Idem est Sacerdos, qui utrumque Sacrificium offert; eadem in utraque victima, nempe Christus Sacerdos non

vic

visibilis, cuius munere fungitur homo, qui non nisi ejus Minister est; ac proin non ut homo, sed ut Deus loquitur, cum dicit: *Hoc est Corpus meum.* Ipse est victima etiam, quæ offertur, nempe Corpus, & Sanguis Iesu Christi. Hæc duo Sacrificia eisdem habent fines, videlicet honorare Deum, ei pro peccatis nostris satisfacere, grates Deo agere de gratijs, quas ab eo accepimus. præterea eandem habent virtutem ea obrinendi, quibus nobis opus est. Sacrificium Crucis pro omnibus hominibus offertur: ipse est, inquit S. Joannes, *propitiatio pro peccatis nostris; non pro nostris autem tantum, sed etiam totius mundi.* Sacerdos, inquit S. Io. Chrysostomus, dum Missæ Sacrificium offert, *pro universo terrarum orbe legatus intercedit, deprecatorque apud Deum.*

II. Si verò similitudo, quæ invenitur inter Crucis Sacrificium, & Sacrificium Missæ, excellentiam Sacrificij Missæ demonstrat, discrimen, quod in iisdem invenitur, eandem non minus manifestat. Primum est Sacrificium cruentum; quia victima, quæ offertur, per mortem, quam ipsa reapse subiit, & totius sanguinis sui effusionem, immolatur. Secundum est Sacrificium quoddam incruentum, cum vi-

September. Etima, quæ offertur, semper immoletur, semperque conservetur, ut offerri Deo semper queat. Hæc non moritur, nisi morte mystica, repræsentata per illam separationem, quæ per verba consecrationis corpus sub speciebus panis, & sanguinem sub vini speciebus constituit. Primum Sacrificium non offertur, nisi in monte Calvariæ. Secundum iuxta Malachiæ vaticinium in toto terrarum orbe offertur. Primum non nisi paucis horis duravit: secundum usque ad mundi finem manebit: propterea à Daniele *Iuge Sacrificium* appellatur. In primo Sacrificio Iesu Christi Corpus, quod in Cruce fuit immolatum, dolori obnoxium, & mortale erat; in secundo impassibile, & immortale est. Quid majus, quid augustius, quid sanctius, quid formidabilius Sacrificio, quod tanta complectitur Mytheria? an id hactenus credidisti, vel concepisti? modus, quo Missæ Sacrificio adesse soles, contrarium sanè testatur.

III. Si Missæ Sacrificium tam excellens, & fructuosum est; Sequitur. I. Nihil tanti esse momenti, quod nos à lege Sacrum audiendi eximat, si eidem adesse possimus: an non in nos ipsos inimicitiam exercemus, si sponte magnis nos privemus fru-

fructibus, quos eidem assistendo colligere *September,*
possumus, cum per illud Christi merita
nobis applicentur? Sequitur 2. nos ei nun-
quam assistere posse cum sufficienti reve-
rentia, si cogitemus Hominem-Deum, qui
se Patri suo offert, ibi praesentem esse, pro
nobis Patrem precari, &, ut eum nobis
propitium reddat, ibi se sistere cou victi-
mam praereverentia in profundum nihili
sefede demergentem. SS. Angeli, qui, ut
Divus Jo. Chrysofomus asserit, tremen-
do huic Mysterio assistunt, summam ei-
dem reverentiam exhibent, & cum sancta
quodam trepidatione interfunt: & nos
terrae vermiculi, eò nos, ut videtur, con-
ferimus Majestati divinae pro nobis in ni-
hilum quodammodo redactae insultaturi.
Sequitur denique 3. nos Missae Sacrificio
interesse debere cum eo dolore, cum ea
noxarum admissarum poenitudine, cum
qua Sacrificio in monte Calvariae adfuisse-
mus. Quales tunc animi nostri fuissent
sensus ad aspectum tam miserandi specta-
culi? conemur tales nunc concipere; vel
potius sensus Beatissimae Virginis, & dile-
cti Discipuli. Verum, pro dolor! an non
immodestijs nostris potius imitamur mo-
res inimicorum Servatoris, qui ejus cala-
mitatibus illudebant, & insultabant?

September. *Pete à Deo veniam ob exiguam pietatem, & reverentiam, qua hæctenus Missæ Sacrificio assististi.*

In omni loco sacrificatur, & offertur nomini meo oblatio munda. *Malach. 1. 11.*

Tu verò, cùm Sacerdotem videris offerentem, ne Sacerdotem considera hoc facientem, sed manum Dei invisibiliter extensam. *Chrysof.*

DIES XXVI.

De Præparatione ad S. Communionem.

I.

David populo ostensurus, quàm ardentè se parare, quantumque conferre ad Templi extructionem eum oporteret, ait: *Opus grande est: non enim homini præparatur habitatio, sed Deo.* Quantus igitur fervor noster esse debet ad S. Communionem nos parandi, in qua anima nostra modo quodam longè magis admirando templum, & sanctuarium fit Divinitatis. *Opus grande.* Estne majus quid in Religione nostra, quàm hæc occupatio? ut cognoscamus dispositiones, quibuscum ad Sacram Communionem accedendum, aliud necessarium

*1. Paral. 29.
v. 1.*

rium non est, quam, ut quatuor eidem ad-
 juncta consideremus. Quisnam est, qui
 in hoc Sanctissimo Eucharistiæ Sacramen-
 to venit? est Deus. Quantam is non exi-
 git puritatem? ad quem venit? ad homi-
 nem: quanta humilitate hominem istum
 præditum esse non oportet? quomodo ve-
 nit? ingentem patrandi miraculorum nu-
 merum: quanto fervore, quantis conatibus
 ei non respondendum? Cur venit? ut sei-
 psium nobis præbeat; quantam nobis fidu-
 ciam hæc bonitas inspirare non debet? En
 quatuor præcipuas ad S. Synaxim sumen-
 dam dispositiones! Qui venit ad nos,
 Deus est, Sanctus Sanctorum est: cum
 quanta puritate, cum quanta sanctitate eum
 excipere non debemus? homines Sanctissi-
 mi immundos se reputabant, considerata
 illius sanctitate, quem in S. Communione
 essent sumpturi. S. Franciscus, terrestris
 ille Seraphinus, non satis purum se credit,
 qui ad sacerdotium admittatur. Quid igitur
 de nobis peccatoribus sentiendum? *Sacerdo-*

*Levitici 21,
 6.*

*tes, inquit Dominus in antiqua lege, offerre
 debent panes propositionis: igitur Sancti erunt.*
 Quenam igitur puritas, & sanctitas illorū
 esse debet, qui toties panem vitæ sumunt?

II. Sed ad quem Deus hic tam grandis,
 & sanctus venit? ad hominem. At quid

U 4

est

September' est homo? vilitas, imbecillitas, miseriam
 & malitia ipsa. Quomodo Majestati Dei
 cum hac vilitate, potentiae cum hac imbecillitate, felicitati cum hac miseria, ejus
 sanctitati cum hac malitia convenire potest? annon lumen tenebris facilius sociarerur?
 Humilitas sola hoc fædus facere, hæc sola miraculum istud patrare potest.
 Hæc res sibi penitus oppositas conciliat; hæc longissimè inter se remotas rursus
 conjungit, hæc omnia supplet. Ubi homo verè humilis est, non amplius est imbecillis,
 miser, malus, sed digna Dei habitatio fit. Habitatne in cælo melius? fruaturne
 ibi majori gaudio, quàm in corde sincerè humili? quò minus dignum me, Deum
 meum sumendi, judico, eò dignior hoc sum honore. Sed quomodo Deus tantus,
 & tam sanctus ad nos venit? faciendoprodigia tam inusitata, ut ea solus,
 qui ea facit, comprehendere possit. Quare ratione respondere possumus ardenti desiderio,
 quo Deus ad nos venire parat, magnis molitionibus, quas hunc in finem adhibet;
 nisi ingenti fervore, qui nos animet ad omnes vires intendendas, ut dignè eum excipiamus?
 sed quomodo nos, qui debiles, & impotentes sumus, sat virium habebimus,
 nisi ipsemet nos, Domine, ad-

adjuves? neque enim suscipere te possu- September.
mus sine te; & tu solus id dignè faciendi
gratiam nobis conferre potes.

III. Sed cur Deus tantus, tamque san-
ctus ad me venit? propterea, ut infirmita-
tibus meis medeatur; propterea, ut ab om-
nibus malis me liberet; propterea, ut
omnibus bonis me repleat; propterea, ut
se ipsum mihi donet, meque sibi uniat.
Possúmne dubitare, quin grandia miseri-
cordiæ in animam meam exercendæ con-
silia moliarur, cum videam tanta prodi-
gia, ut ad me veniat, ab ipso patrari
frustrane Deus infinite sapiens tanta mi-
racula ederet, tantisque uteretur conati-
bus, nullo sibi proposito fine? possúmne
de hoc dubitare post tot sponsiones hac su-
per re mihi factas; cum dixit, *eum, qui* ^{Io. 6. 58.}
manducaverit ejus carnem, in ipso mansurum,
& non nisi pro ipso victurum? Et si hac de re
dubitare non possum; possúmne incita-
menta confidentiæ meæ majora desidera-
re? potéstne hæc mihi imponere funda-
menta tam solida habenti? aperi mihi cor
tuum, dicit Dominus, per vivam confi-
dentiam, & implebo illud; eò usque favo-
res meos extendam, quò usque tu spes
tuas extendere poteris. Si cor tuum va-

T 5 cuum

*Dilata os
tuum, & im-
plebo illud.
Psal. 80. 11.*

September, cum est, ideò contingit, quòd timore,
& diffidentia tua illud Deo occluseris.

*Utere hac praxi, ut bene ad Sanctissimam
Eucharistiam sumendam te præpares; & te-
metipso quære: quis est, qui venit? ad quem
venit? quomodo venit? quare venit?*

Opus namque grande est: neque enim
homini præparatur habitatio; sed Deo.
I. Paral. 19. 24.

Quo non oportet igitur esse puriorem
tali fruentem Sacrificio. Linguam, quæ
tremendo nimis sanguine rubescit. *Chry-
sost.*

DIES XXVII.

De Fiducia in Meritis Iesu
Christi.

I.

Merita Iesu Christi non minùs, quàm
ejus satisfactiones, infinita sunt,
plus, quàm abundantia sunt. Quanta hæc
mihi fiduciæ causa? quemadmodum pec-
catum erat malitiæ quodammodo infinitæ,
quia invaserat Majestatem infinitam; sic
non erat, nisi persona infinita, quæ pro
peccato dignè satisfacere, & compensa-
tionem offensæ parem offerre posset. Ho-
mi-

mine-Deo opus erat ad farciendam in-September.
 juriam Deo factam. Et hoc Christus præ-
 stitit. Is, cum Deus esset, ac proin di-
 gnitatis infinitæ, pro omnibus totius mun-
 di peccatis, etiam minimo cordis sui mo-
 tu satisfacere poterat: pati tamen voluit.
 Si verò pati volebat, satisfacere levissimo
 cruciatu poterat: sanguinem nihilominus
 suum profundere voluit. Si verò profun-
 dere sanguinem voluit, unica gutta suffi-
 ciens erat: is tamen integros torrentes
 profudit, & in Cruce mori voluit. Atque
 sic compensatio ista non solum æqualis est
 offensæ, sed eâ etiam superior: liquidem
 offensâ planè finita est, & compensatio
 reapse infinita: idcirco non modò suffi-
 ciens, sed plus, quàm abundans est, ut
 ait Apostolus: *ubi abundavit delictum, super-*
abundavit gratia.

Rom. 5. 20.

II. Merita, & satisfactiones Iesu Chri-
 sti ad me pertinent, quantum hoc mihi
 fiducia incitamentum! merita, & satisfac-
 tiones Christi ad nos pertinent; cum ipse
 caput nostrum sit, & nos ejusdem membra,
 eique verè unita. Idcirco, sicut ipse, ceu
 caput, omnium miseriarum nostrarum par-
 ticeps est, ita omnia sua bona nobis com-
 municat. Cum igitur Christo uniti simus;
vos autem Christi, inquit Apostolus, *ejus*

quo-

I. Cor. 3.
v. 22, & 23.

September. *quoque bona omnia vestra sunt.* Merita Iesu Christi ad nos pertinent; cum enim ipsi necessarium non sit, ut mereatur, vel satisfaciat pro se, omnia sua merita, & satisfactiones in nos transtulit. Ad nos denique ea pertinent; cum Pater æternus hanc translationem acceptarit; neque eam potuerit non acceptare; quandoquidem Christi merita nobis propria evadunt ob unionem, qua ipsi conjungimur, tum etiam, quia infinita sunt. Quanto gaudio perfunderetur homo multis gravatus debitis, Si Rex quidam dives juxta, ac potens ostensis ei omnibus thesauris suis diceret: Hæc omnia ad te spectant: ego ea tibi dono? quanta igitur lætitia nobis exultandum, cum nobis affirmatur, pretium sanguinis Dei, ejusque merita, & satisfactiones, quæ infiniti sunt valoris, ad nos spectare? quantam tum esse oportet confidentiam nostram?

III. Nostrum duntaxat est, infinita hæc Christi merita, & satisfactiones nobis applicare, & parto nobis jure uti. Egro quidam nihil prodest, præclara habere remedia, si ad ea manum extendere dedignatur. Nihil juvat hominem, grandes possidere thesauros, si ijs non fruatur. Quid nobis prodest habere remedium adversus omnia
ma.

mala tam efficax, ut est sanguis Christi, si September.
eum nobis non applicemus? quid nos ju-
vat fundum possidere inexhaustum in me-
ritis Christi, si hoc fundo ad expungenda
nostra debita non utamur? At qua ratione
Christi merita applicare nobis possumus,
nisi per vivam fiduciam, & qui confiden-
tia ista deficere nos potest, si consideremus
profusissimam bonitatem, & benignita-
tem Hominis-Dei erga mortales, & amo-
rem illum immensum, qui eum coëgit in
cruce mori? si consideremus meritorum,
& satisfactionum ipsius valorem, ipsius
charitatem, liberalitatemque omnia sua
sua nobis tribuentem cum potestate eo-
rum nobis applicandi pretium? si verò
hanc in Christi meritis confidentiam ha-
bemus, estne gratia, quam à Patre æterno
sperandi jus non habeamus, si eam per
merita filij ipsius flagitemus? estne ali-
quid, quod negare nobis possit?

*Quantumcunque miser peccator sis, noli ani-
mum abijcere, cum in meritis, & satisfactio-
bus Christi spem habeas ex omnibus miserijs e-
mergendi.*

Divites facti estis in Christo, ita, ut ni-
hil vobis desit in ulla gratia. 1. Cor. 1,

cap. 5. & 7.

Mul.

September. Multum est, quod mea meretur iniquitas; longè majus est, quod mei Redemptoris reposcit pietas: magna est mea injustitia; verùm major Redemptoris justitia. *Aug.*

DIES XXVIII.

De Præsentia Dei.

I.

DEus semper est coram me, Deus semper mecum est, & semper intra me est. Semper est ante me, semper me intuetur, semper de me cogitat, semper etiam propter me occupatur, quasi præter me in terrarum orbe nemo foret. Semper est ante me; ego igitur coram ipso semper esse, & continuo dicere cum Propheta debeo: *vivit Dominus exercituum, in cujus conspectu sto.* Quanta cum reverentia, vel potius, quanto cum timore coram tanta Majestate versari debeo? quomodo coram Deo id audeam agere, quod agere coram hominibus non auderem? Deus me semper intuetur; an non in omnibus meis actionibus ipsum intueri debeo? an non ipse earum finis esse debet, sicut earum est principium? ipse de me semper cogitat. Heu me! quàm ingratus

4 Reg. 3. 14

rus sū, qui semper istius imemor sum. Deus ^{Septembes.}
adeo mihi attentus, & propter me occupa-
tus est, quasi nihil præter me in mundo esset,
Et ego tam cæcus sū, ut mundo, mihi met-
ipso, & sexcentis nugis me penitus imergā,
Deo meo neglecto, ac si eum ignorarē, vel
eū existere non crederem. Homo, qui Deum
cognoscit, qui divinis occupatur, nihili du-
cit, quidquid Deus non est, itaq; vivit, quasi
præter Deum, & ipsū nihil in mundo esset.

II. Deus mecum est; sed modo efficaci.
Mecum est, ut me adjuvet, ut me susten-
tet, ut mecum agat, ut mecum laboret: si-
ne ipso nihil possum; cum ipso omnia pos-
sum. Non possum vel minimum exer-
cere motum, nec minimum concipere
desiderium, nec minimam exercere
actionem, si suo mihi non adsit concursu:
sed hunc mihi præstare nunquam intermit-
tit, etiamsi eum offendere velim. Quanta
indulgentia! an eā abuti me decet? cū ve-
rò ipse propensionibus meis se accomodat,
voluntatiq; meæ subijciat, annon ratio-
ni consentaneum est, ut & ego ipsius me
voluntati subijciam? si ipse mecum semper
concurrit, an non æquum est, ut operam
meam ipsi jungam. Is non solummodo
mecum, sed etiam cum omnibus creaturis
propter me agit; cū lucet per solem, cū

September. refrigerat per aërem, cum per ignem calefacit. An non igitur injustus essem, si hisce creaturis non unice ad ipsius gloriam uterer? imò, annon ingratus forem, si obsequijs, quæ illæ mihi præstant, ad ipsum offendendum abuterer; quo jubente, hæc ab ipsis obsequia præstantur?

III. Deus est in me, & ego in ipso. Is magis mihi inest, quam anima mea corpori meo. Anima mea à corpore separari, & subsistere potest; sed à Deo separari non potest: desineret enim esse, nisi Deus in ipsa, nec ipsa in Deo esset. Hujus rei testimonia non longè petenda, inquietabat

ad. 17. 28. Apostolus: *in ipso enim sumus, in ipso vivimus.* & ipse in nobis est, & in nobis vivit. Omnes tres Sanctissimæ Trinitatis personæ, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus in me sunt. Pater in me Filium suum generat, Pater & Filius in me Spiritum Sanctum producant. In quem igitur referenda culpa est, quod anima mea Paradisus cælestis non sit? nec dubitandum, quin ea propter Servator dixerit: *Regnum Dei intra vos est.* Itaque Pater in me est per suam potentiam, ut me sustentet. Filius, ut sapientiæ suæ lumine me illustret; Spiritus Sanctus, ut ardoribus charitatis suæ me inflammet. Et nihilominus ego debilis sum, cæcus sum,
me.

mera glacies sum. Verum tres Personæ September
Sanctissimæ Triados in justis modo sunt pe-
culiari juxta Christi effatum: *si quis diligit me, Joan. 14.*

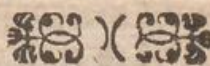
Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus. Sed Deus modo adhuc magis admirando in animabus

Sanctorum est: ibi enim moratur per impressionem Majestatis suæ, per communicationem Sanctitatis suæ, per effusionem Bonitatis suæ in multitudine gratiarum, quibus eos cumulat. Plerisque Christianorum dici potest, quod S. Joannes Judæis dicebat: *medius vestrum stetit, quem vos nescitis.* Nam quid aliunde quærere potestis, cum habeatis in vobis eum, qui omnia bona possidet?

Assuesce intueri Deum in te: hoc enim est facillimum, & solidissimum Præsentia divinae exercitium.

In ipso enim vivimus, & movemur, & sumus. *Act. 17. 28.*

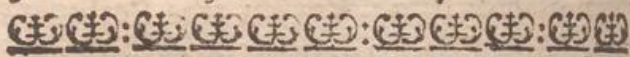
Propinquior est nobis Deus, qui fecit, quàm multa, quæ facta sunt: in illo enim vivimus, movemur, & sumus. *Aug.*

X

DIES

September.

DIES XXIX.

IESUS CHRISTUS EST PERFECTUS AMICUS.

I.

NOMEN amici hominum Christo tribuere non auderemus, cum etiam Reges terræ id infra se positum arbitrentur, nisi ipsemet hunc titulum ambiisset, dum homines amicos suos appellavit. Hinc Apostolos alloquens ait, se eos non fervorum, mancipiorumque, sed verorum loco amicorum habere, quibus animum suum aperiat, nullumque eis arcanum celer sibi à Patre communicatum. S. Joannem vocat amicum sponsi; atque, ut nobis indicet, se non modò Præcursorem, vel Apostolos suos nomine tam glorioso dignari, asserit, se omnes illos inter amicos suos numerare, qui mandata sua custodiunt. Utrum magis admirandum, an videre benignitatem Dei eo usque se demittentis, ut hominem amicitiam suam dignari cupiat; an verò hominis ingratorum, stupidumque animum, qui tam felici sorte non movetur? mereor profectò, Servator mi, ut hostis à te tractari, nisi te vicissim amando, dignum me reddam honore, quo me afficis, dum me amicum tuum esse cupis.

II. Ve-

*De amici
mei estis, si
feceritis, quia
ego precipio
vobis. 13.*

15.

II. Verum, quemadmodum Christus amici nostri in se munus suscipit, sic omnes ejus partes perfectè implet; cum sit amicus generosus, fidelis, & constans. Generositatem amicitiae suae demonstrat, dum amicis suis, hominibus videlicet, quietem, gaudiũ, delicias, gloriam, & ipsam vitam suam lubens consecrat, gravissima mala ei levia, imò suavia videntur; modò nos amicitiae suae convincat. Fidelitatem suam testatam facit, dum nihil eorum, quae amicitiae leges exigunt, intermittit; is enim in afflictionibus nostris nos consolatur, in necessitatibus nobis succurrit, gratijs suis nobis assistit, & omnium suorum bonorum nos participes reddit. Denique est amicus constans; quandoquidem, licet ignavos, imò & infidos nos ei praestemus, animum tamen suum à nobis non avertit, neque etiam tunc nos deserit, cum à nobis deseritur, imò neq; tunc; ubi optimi nostri, & intimi amici à nobis recedunt, quod in mortis articulo contingit. Si invenis amicum aequè generosum, aequè fidelem, aequè constantem, haud graviter fert, si illi te addicas. At ubi talem invenies? & si talem non modò non invenis, qui ipsi sit aequalis, sed nec ipsi comparari possit; cur non facis tibi Iesum, optimum, vel potiùs, unicum amicum?

September.

III. Magna mihi gratia accidisset mi Seruator, si ad amicitiam tuam aspirare mihi licuisset; quin & felicissimum aestimare me debuisssem, si eam sexcentis curis, & laboribus fuisssem promeritus; si eam bonorum meorum, sanguinis, & vitæ meæ jacturâ comparâsssem; tu verò, non tantùm ad amicitiam tuam adspirare me permittis, sed etiam prævenis illam mihi offerendo, meamque vicissim cum tanto, tamque ardenti desiderio postulas, quasi felicitas tua ex illa penderet: neque contentus eam à me petere, eam sanguinis tui, quem ad ultimam usque guttam profundis, impendio emere non horres: cur, mi IESU, amicitiam quæris creaturæ, quæ ex seipsa nihil habuit, quæ non nisi odio, & contemptu tuo digna erat, & ad felicitatem tuam conferre nihil, & tam parùm ad gloriam tuam poterat? & ego reijciam desideria tua, & contemniam amicitiam Hominis-Dei, qui solus reddere & perfectum, & summè felicem me potest? Ne permittas hoc, mi IESU; sed cura, ut si ego hanc amicitiam mereri non potui, quam mihi tam clementer offers, coner saltem eam me dignum reddere eidem perfectè respondendo, nempe per amicitiam erga te generosam, fidelem, & constantem.

Statue eligere IESUM unicum, vel certè principium amicum tuum.

Jam

Jam non dicam vos servos. Vos autem September.
dixi amicos; quia omnia, quaecunque acce-
pi à Patre, nota feci vobis. *Io. 15. v. 14.*
& 15.

Amicus Christi, si volo, nunc fio. *Aug.*

DIES XXX.

De Æternitate Dei.

I.

DEus est æternus, nec unquam esse cœ-
pit, nec unquam esse cessabit; cùm sit
is, qui est. *Ego sum, qui sum.* Hoc est: *Exod. 3. 14.*
subsistit per seipsum, nec ab ulla alia natu-
ra pender: atque ita est natura necessaria;
ac proin immutabilis, cùm ipsius essentia
(ut cum Scholis loquar) ab ejus existentia
non distinguatur. Est ante omnia tem-
pora. Est in tempore, sed tempus ipsius
mensura non est. Omnia tempora in æ-
ternitate sua comprehendit; sed illis non
comprehenditur; per ipsum omnia inci-
piunt; & ipse nunquam incipit; per ipsum
omnia progrediuntur, & ipse nunquam
progreditur; per ipsum omnia prætereunt,
& ipse nunquam præterit; per ipsum o-
mnia finiuntur, & ipse nunquam finitur:
Æternitati Dei nihil est præteritum, futu-

X 3

rum

September.

*Nihil autem
præterit in
æterno, ni-
hil futurum
est, æternitas
sanctissimo
dō est. Aug.*

Psal. 101.

27.

1. Cor. 7. 31.

Psal. 101.

27.

rum nihil; sed omnia præsentia, cum Deus semper sit, qui est: *Cæli*, inquit Propheta, licet incorruptibiles videantur, peribunt: tu autem, Domine, in æternum permanes, & non mutaberis. Æternitas Dei, est veluti rupes firma, & inconcussa. Tempus est veluti torrens, qui ad pedem hujus rupis alliditur, & secum omnia trahit, cum ipse cursus sui rapiditate tractus, nascens, & periens perpetuò, faciat, ut omnia secum nascantur, & pereant. Præterit enim figura hujus mundi. Quicumque mundo adhærent, cum ipso prætereunt: sed, tu, mi Deus, nunquam præteris. *Ipsi peribunt, tu autem permanes*, quia æternus es; nec illi, qui tibi adhærent, peribunt unquam.

II. Æternitas Dei suppeditat nobis plures, magnas, & perquam salutares veritates ad vitam nostram rectè instituendam. Si Deus est æternus, tum est immutabilis, & proin semper æqualiter pulcher, æqualiter bonus, æqualiter perfectus; atque idcirco æqualiter semper amabilis. Qui igitur sit, ut meus in ipsum amor adeò mutabilis, & inconstans sit? is semper idem est erga me; cur igitur erga ipsum idem non semper ero? si Deus est æternus, tunc firmus, & immutabilis est: ei igitur adhærere me oportet. *Qui*

Psal. 72.

P. 28.

ad-

adhæret immobili, inquit S. Augustinus, non Septembri,
mouetur: Væ his, qui hæserint transeuntibus;
quoniam simul transeunt. Felix ille, qui cum
Propheta dicit: mihi autem adhærere Deo
bonum est; ponere in Deo spem meam.
Si Deus est æternus, tunc ejus quoque re-
munerationes æternæ sunt. An non igi-
tur res felicitate plena est, servire Deo, cu-
jus remunerationes non magis, quam ipse
finem sortiri possunt? si Principibus, & Re-
gibus servio, si eorum favore fruor, Prin-
cipes, & Reges, & cum ipsis eorum favor,
omniaque, quæ ab illis mihi obveniunt, e-
vanescunt. Quantumcunque ij sublimes
sint, corruent, & qui illis nituntur, cum ijs
cadent.

III. Verùm ad te, Domine, quod atti-
ner, cujus Majestas inconcusso æternitatis
fundamento nixa est, evanescere, & cade-
re æquè parùm potes, ac remunerationes,
quas polliceris illis, qui tibi seruiunt. Æter-
nitas est pretium, quod minimis eorum la-
boribus tribuis. At quænam æternitas?
æternitas, quæ est interminabilis vitæ tota simul,
& perfecta possessio. Quanta felicitas! quan-
tâ remuneratio! damnati, inquit Tertul-
lianus, quovis momento totum æternitatis
pondus sustinent. Et Beati quovis momen-
to fruuntur omni æternitatis felicitate. Tota

Boetius,

si-

September. *simul, & perfecta possessio.* Anne Deus minori pollet ingenio ad remunerandum, quàm ad puniendum? Deus est æternus, & supplicia æquè, ac remunerationes, æterna erunt. Quis igitur Deum offendere non vereatur, qui vindictas ad æternitatem usque extendere potest? *nolite timere eos,*

Luc. 12. 5.

inquit Servator, qui occidunt corpus; animam autem non possunt occidere: sed potius timete eos, qui potest & animam, & corpus perdere in gehennam. Dico vobis: hunc timete. Conquerimur aliquoties de patientia Dei in tolerandis peccatoribus. Non est patiens, inquit Tertullianus, nisi quia æternus est: *patiens, quia æternus.* Lenitati patientiæ suæ substituit pœnarum æternitatem, quam destinat ijs, qui patientiâ abutuntur. Verere igitur patientiam Dei, quia non minùs tibi formidanda est, si eâ abutaris, quàm ejus justitia.

Statue soli Deo adherere, cum præter ipsum nihil sit æternum, & cujus pœnæ, & remunerationes æternæ sunt.

Dies mei sicut umbra declinaverunt; tu autem, Domine, in æternum permanes, *Psal. 101. 12. & 13.*

Junge cor tuum æternitati Dei; & cum illo æternus eris. *Aug. in Psal.*

Finis Tertij Trimestris.

In.